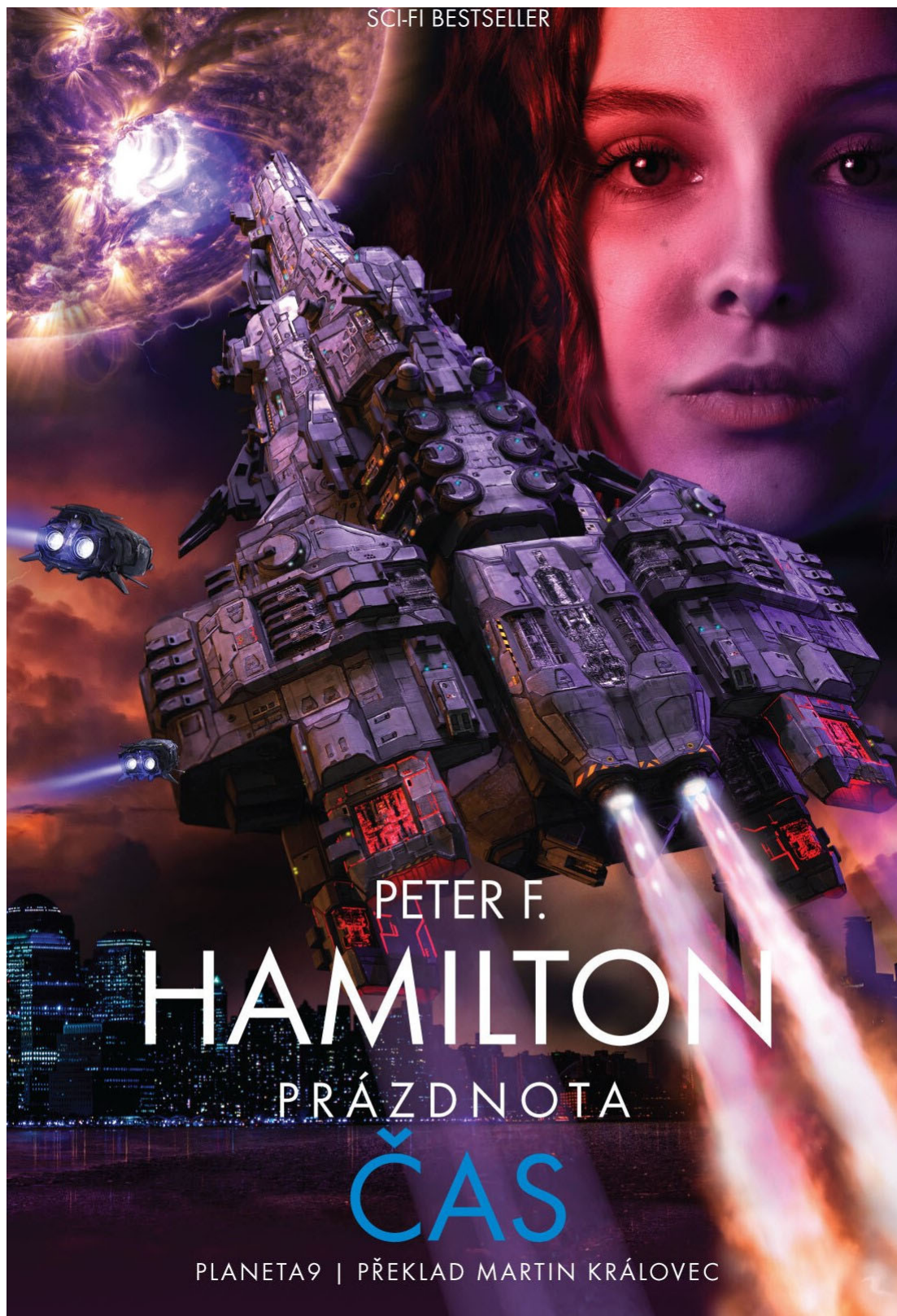

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.

HAMILTON

PRÁZDNOTA

ČAS

PLANETA9 | PŘEKLAD MARTIN KRÁLOVEC

Peter F. Hamilton

PRÁZDNOTA

Čas

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

PRÁZDNOTA

Sny

Čas

Evoluce

The Temporal Void
Copyright © Peter F. Hamilton, 2008
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2021
Translation © Martin Královec, 2021

ISBN 978-80-88321-52-1 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88321-55-2 (ePDF)
ISBN 978-80-88321-54-5 (ePUB)
ISBN 978-80-88321-53-8 (mobi)

Vyšlo také v tištěné verzi.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1

Je to zvláštní, ale ze dne, kdy byla zničena stanice Centurion, si Justine Burnelliová pamatovala hlavně duby. Hnala se ke dveřím bezpečnostního bunkru stejně jako všichni ostatní pod zahradní kupolí a ohlédla se přes rameno. Hustá, smaragdově zelená tráva byla zaneřáděna odpadky z večírku, rozdupanými jednohubkami a rozbitým sklem, talíře se chvěly. Ohromné gravitační vlny se rychle a nelítostně jedna za druhou přelévaly přes stanici. A nad jejich hlavami se slabé světlo vyzařované mlhovinami obklopujícími galaktické jádro rozpilo do pastelových čar v mlžných silových polích nouzové ochrany. Justine cítila, jak opět ztrácí tíži. Personál překvapeně křičel, na hraně paniky se tlačil kolem ní a všichni se snažili udržet na oranžově zářící cestě. Pak se pod kupolí rozlehlo zahřmění hromu. Jedna z nižších silných větví dvě stě let starého dubu se rozštípla hned u silného kmene a zřítíla se na zem. Listy vyletěly do všech stran jako hejno vyplašených motýlů. Majestátní strom se začal ohýbat a podél kmene se rozevíraly další praskliny, až se celý pokroucený začal hroutit na souseda. Malá elegantní plošina v koruně stromu, na které sotva před minutou hrála kapela, se roztránila a rozpadla. Justine se po stromech naposledy ohlédla a spatřila párek veverek prchajících ze skácených obru.

Malmetalové dveře bezpečnostního bunkru se za ní zavřely a na okamžik ji obklopila oáza klidu. Byl to bizarní obrázek, všichni stále ve svých nejlepších večerních šatech, udýchaní, s rozcuchanými vlasy a vystrašenými obličejí. Ředitel Trachtenberg stál vedle ní a zběsile se rozhlížel.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

Jen přikývla, protože svému hlasu moc nevěřila.

Přes stanici se přelila další z gravitačních vln. Justine opět pocítila ztrátu tíže. Její u-patron se připojil na staniční síť a Justine si stáhla obrázky oblohy. Raielské OS sféry stále zrychlovaly přes hvězdnou soustavu na nové pozice. Zkontrolovala, že *Stříbrného ptáka* podivné gravitační vlny vyvolávané OS sférami nepoškodily. Smart-jádro vesmírné lodi jí řeklo, že udržuje pozici nad prašným lávovým polem, které sloužilo jako staniční přistávací dráha.

„Právě jsem hovořil s našimi mimozemskými kolegy,“ prohlásil ředitel Trachtenberg a kysele se usmál. „Tedy aspoň s těmi, kteří s námi mluví. Shodli jsme se, že gravitační impulzy dalece přesahují hranice bezpečnostních systémů. S lítostí nařizuji okamžitou evakuaci.“

Několik lidí zděšeně záúpělo.

„To nemůžete,“ stěžoval si Graffal Ehasz. „Proto jsme přece tady. U Ozzieho, chlape, ta data, která ta událost chrlí. Můžeme se dozvědět úplně nové věci! Nemůžeme se odplazit pryč jen kvůli nějakým bezpečnostním předpisům, které na nás uvalila komise daleko ve Společenství.“

„Chápu vaše obavy,“ řekl Trachtenberg klidně. „Pokud se situace změní, vrátíme se. Ale v tuto chvíli se prosím nalodte na určenou loď.“

Justine si všimla, že se většině osazenstva ulevilo, ačkoli Ehasz a malé tvrdé jádro vědecké kliky dávali zřetelně najevo rozhořčení. Když otevřela svou mysl místnímu gaiapoli, střet pocitů byl nepřehlédnutelný, ale Ehasz se rozhodně ocitl v menšině.

Trachtenberg se naklonil blíž k Justine a rychle se zeptal: „Zvládne to vaše loď?“

„Ó, jistě,“ ubezpečila ho.

„Výborně, a odletíte prosím s námi?“

„Samozřejmě.“

Skrze své spojení s s-jádrem sledovala, jak bezpečnostní bunkry prorážejí na povrch, jako by z prašné lávové planiny vybublávaly titanové černé koule a pak se plynule vydávaly k čekajícím lodím.

Protože evakuační postupy očividně fungovaly, i Justininy nervy se uklidnily. Požádala s-jádro *Stříbrného ptáka*, aby otevřelo spojení přes chatrné komunikační zařízení Flotily až zpátky do Společenství, celých třicet tisíc světelných let daleko. „Tati?“

„Takže jsi v pořádku,“ řekl Gore Burnelli. „Díky Bohu za to.“

Nepatrným datovým tokem prosakoval i sotva znatelný úsměv. Jeho rty ozařovaly teplé paprsky karibského slunce. Byla to pohoda, která nečekaně zalomcovala s Justininým rozpoložením. Cítila, jak se jí sevřelo hrdlo, do očí jí vhrkly slzy a zčervenaly tváře. *Čert vem to blbý tělo*, vztekala se nad svou slabostí. Ale také se chabě usmála a nic si nedělala z toho, jak se na ni ostatní v krytu dívají. „Jo, jsem v pohodě.“

„Výborně, takže dávej bacha. Sledoval jsem telekomunikační spojení Flotily a stanice Centurion. Tvůj nový přítel Trachtenberg zrovna volal klerikovi Uchovateli, aby mu řekl o fázi expanze. A to předtím, než se vůbec obtěžoval varovat Flotilu.“

Justine byla hrdá, že si jí podařilo nekoukat Trachtenbergovým směrem. *Dobrá, možná že to staré tělo nakonec k něčemu bylo.* „Vážně. Zajímavé.“

„To není všechno. Asi před pěti hodinami řekl Druhý snící svému kámošovi Pánovi nebes, že nehodlá nikoho vést do Prázdnoty. A hned poté začala tahle expanze. Nevím, co bys na to řekla ty, ale tady si nikdo nemyslí, že by to byla náhoda.“

„Způsobil to Druhý snící?“

„Nebylo to úmyslné. Alespoň v to fakt doufám. Příčina a následek, řekl bych. Páni nebes žijí proto, aby přiváděli duše do Srdce Prázdnoty, a někdo jim řekne, že nová dodávka se nekoná. Smažky bývají v takových případech naštvané a iracionální.“

„Pánové nebes nejsou smažky.“

„Neber všechno tak doslova. To je metafora nebo alegorie, prostě tyhle kecy. Jde o to, že teď vědí, že jsme tu a čekáme na průvodce. A pokud nepřijdeme my k nim...“

„Přijdou oni k nám,“ zašeptala.

„Vypadá to tak.“

„Ale průchod přes hranici nemůže nic přežít.“

„Původní loď přežila. Nějak.“

„Řekl něco Druhý snící?“

„Ani jedno mizerné slovo, ani ‚jejky, pardon‘. Namyšlený šmejd. Myslel jsem si, že jsem arogantní, ale tohle... ježišmarjá!“

„No, rozhodně bude muset něco udělat.“

„To si tady všichni myslíme taky. Jde o to, že Živoucí sen mu už dýchá na krk. Pokud ho dostanou, máme pořádné problémy; náš přítel Ilanthe se o to postará.“

Justine si prohlédla data přicházející ze stanice a s obavami sledovala, jak se jejich podpora života dostává pod tlakem gravitačních vln na hranici svých možností. „Nebude to o moc horší než tohle, tati.“

„Sakra, promiň, andítku. Dostaneš se odtamtud v pořádku?“

„Víš, že si o mě nemusíš dělat starosti. Vydrž chvíli, právě jsme se dostali k lodím.“

Zatímco se otevíraly vnější dveře přechodové komory, lidé aktivovali svá osobní silová pole. Někteří si ze skříněk v bunkru brali skafandry, aby měli naprostou jistotu, že budou v bezpečí. Justine věděla, že se může spolehnout na svou bioniku, která ji ochrání před čímkoli, co by pro ni mohla tahle bezejmenná planeta mít přichystané. Její kompaktní silové pole zesílilo. Zula si boty na podpatku a následovala ostatní trojitými tlakovými závěsy. Deset hliníkových schůdků, a v naprosto nepatřičných černých šatíčkách stála bosa na lávovém poli. I přes ochranné tlumení silového pole jí otřesy rozklepaly chodidla. Kolem ní vál mírný argonový vánek a zdvíhal malé prachové rarášky, které neměly dlouhého trvání a nepřerostly jí nikdy přes kolena.

Bunkr zastavil sto metrů za mohutnou budovou s hlavní přetlakovou komorou základny. Dvě z pěti lodí Flotily byly nachystány po obou jejích stranách, visely pár metrů nad zemí na ingravech a trochu se otřásaly ve snaze kompenzovat zrádnou gravitaci. Justine spěchala kolem nosu jedné z nich a spatřila *Stříbrného ptáka* čekajícího o dalších dvacet metrů dál. Potěcha pro oko. Jeho jednoduchý oválný tvar se nenuceně vznášel nad lávovým polem o hodně klidněji než loď Flotily. Usmála se úlevou a doběhla pod něj. Přetlaková komora na trupu se zatáhla a otevřela temný trychtýř vedoucí do nitra lodi. S-jádro už manipulovalo gravitací, aby ji vtáhlo dovnitř, když spatřila na horizontu pohyb. Něco nemožného.

„Stůj,“ zavelela.

Zastavila se s nohama deset centimetrů nad lávou. Sítnicové implantáty obraz přiblížily. Byl to silfenský jezdec. Skřítčí humanoid byl oblečený do tlustého, kobaltově modrého kabátu, pošíitého naprosto skvostnými vzory z drahých kamenů, které se blýskaly v mihotavých pastelových barvách svitu hvězd. Měl černý klobouk, vysoký a špičatý, s jednoduchou zlatou stuhou třepetající se na špičce. Rukou v rukavici svíral vysoko nad hlavou světélkující kopí, snad na pozdrav. Mohlo to být právě toto gesto, protože se předkláněl v sedle a napůl stál ve třmenech. Jako by jeho vzhled nebyl ohromující už dost, k úplnému úžasu ji přivedlo jeho zvíře. Stvoření nejvíce připomínalo pozemského nosorožce, až na to, že bylo velké téměř jako slon, se dvěma placatými ocasy, kterými mávalo ze strany na stranu. Mělo dlouhou, chundelatou srst zářivě šarlatové barvy a čtyři zahnuté, ďábelsky ostré rohy, vyrůstající po stranách protáhlé hlavy. Justine, která kdysi jezdila na karlovcích chovaných starými Barsoomci na Vzdálené, poznala, že tahle strašlivá bestie je opravdové válečné zvíře. Její prastaré tělo instinktivně vyprodukovalo záplavu hormonů strachu, jen se na ně podívala.

Silfen tu prostě neměl být. Nikdy se nesetkala s žádnou jejich stezkou na tak vzdálené a pusté planetě. A potřeboval kyslík; stejně jako jeho majestátní, smrtonosné zvíře, jak předpokládala. Chabá, radioaktivním

argonem nasycená atmosféra byla pro živé tvory smrtelná. Pak se ušklíbla sama nad sebou a svou hloupou a urážlivou úvahou. Kým je, že si dovolila takové tvrzení? Vždyť stojí vystavená tajemným energetickým emisím hvězd ve Stěně pouze v hanebně krátkých koktejlových šatech.

Takže nebylo úplně nemožné, že by se tu Silfen objevil. Ani že používá technologickou ochranu před okolním prostředím.

Ale... „Proč?“ zašeptala.

„Silfeni žijí pro zážitky,“ řekl jí Gore, stejně jako ona uchvácený mimozemšťanovým vzezřením. „Uvědom si, holčičko, že bys těžko hledala větší zážitek než pozorování galaxie, která se kolem tebe hroutí a míří ke svému konci.“

Zapomněla, že nechala spojení otevřené. „Velmi krátký zážitek,“ odsekla nevrle. „A na čem to jede?“

„Kdo ví? Vzpomínám si, že Ozzie vyprávěl o Silfenech, s nimiž se setkal na zamrzlé planetě a kteří vyjížděli lovit na podivných stvořeních.“

„Podivných, ne děsivých.“

„Záleží na tom? Určitě je tu na tom nejhouževnatějším oři, kterého na počest takové události našel. Nakonec ty máš tu nejdrsnější loď v téhle části galaxie.“

„*Drsňáckou* loď?“ Ale její okouzlení podivným mimozemšťanem to zrušilo. Formálně na něj kývla. Na oplátku mávl kopím a narovnal se v nevelkém sedle.

Stříbrný pták ji vynesl do malé luxusní kabiny. Uvnitř padla do hluboce prohnutého křesla, které se vysunulo z podlahy. V lodi navržené PNP byla v takovém bezpečí, jak to jen bylo pro člověka možné. Senzory vesmírné lodi jí ukazovaly poslední zaměstnance stanice spěchající do přechodových komor lodí Flotily. Další dva Silfeni se přidali k prvnímu pozorovateli. Musela uznat, že její otec měl pravdu, nepřišli by, pokud by události nebyly skutečně zásadní. Pro Justine byla jejich přítomnost jen potvrzením celého smrtícího panoramatu, které se venku odehrávalo.

„Leť,“ řekla s-jádru.

Stříbrný pták se odpoutal od stanice Centurion rychleji než ostatní lodi. Ty začínaly teprve stoupat a tvořily podivně různorodé hejno. Ladné lodi Flotily Společenství se leskly vedle neohrabaných plavidel Ticothů, zatímco třpytící se fialové sféry Ethoxů hbitě tančily kolem velkých tankerů se Saliny. V jiný okamžik by si s chutí užila cestování v elegantních, ptákům podobných výtvorech umělého života, které létaly nahoru a dolů, aby dostaly Forleeny do bezpečí. Navzdory ničivému běsnění všude kolem několik odlétajících druhů neodolalo rychlému skenu směrem ke kovovým kostkám hosticím Kandry. Nikdo proto nebyl příliš překvapený, když se celý objekt čistě zvedl z regolitu a hladce zrychloval od hroutících se budov pozorovacího projektu.

Justine byla směšně hrdá na to, že se nikdo nezdál být schopný vyrovnat se zrychlení *Stříbrného ptáka*. Lodi s ultrapohonem trvalo pouhých pár sekund dosáhnout výšky pěti set kilometrů, kde zastavila a studovala poslední minuty stanice Centurion. Další gravitační vlna otrásla trupem tak tvrdě, že palubní generátor gravitace jí sotva dokázal čelit. Justine v kabině zřetelně cítila vibrace. Pod trupem lodi se objevil oblouk nepojmenované planety, její pradávná geologie tvrdohlavě vzdorující nejhorším projevům děsivých gravitačních vln přelévajících se nepozorovatelně jejím pláštěm. Přímo pod ní podlehl první stavba, žhavá oblačná věž Ethoxů. Kymácela se ze strany na stranu stále víc, až to nebyly bezpečnostní systémy schopny vyrovnávat. Sesunula se s pomalou ladností a roztříštila se po tvrdém lávovém poli. Z nádrží Salinů se vyvalila voda a pěnu s troskami tlačila před sebou. Poletující vodní tříšť rychle zmrzla a spadla jako krupobití ostrých jehel, aby se znovu rozpustila v temné vodě. Chlad ale nevyhnutelně zvítězil a stvořil zbrzděné ledové jezero s třemi kilometry napříč. Řídké šedé obláčky páry stoupaly z trhlin v kupolích lidí a Forleenů a rychle se rozptýlily ve slabých poryvech argonu.

Stavby byly srovnány se zemí neuvěřitelnou rychlostí a připojily se k ještě větší skupině trosek, jež označovala místa, kde stovky cizích druhů strávily tisíceletí pozorováním děsivé, záhadné Prázdnoty uprostřed galaxie. Justine upřela pozornost na zraněnou oblohu nad sebou. Jako kdyby cítily dění za hvězdnou Stěnou, masivní iontové bouře zuřily s nezvykle ošklivým leskem, světlejším, než kdy viděla za tu krátkou dobu, co byla na stanici.

Stříbrný pták se zaměřil na raielské OS sféry, které pokračovaly v cestě soustavou. Gravitační vlny se z nich valily s neuvěřitelnou silou a narušovaly dráhy v pásích asteroidů. Několik malých měsíců bylo zachyceno zpětným pohybem vln, což změnilo jejich sklon. Všech devět OS mířilo k malé oranžové hvězdě, kolem které nikdy nepojmenovaná planeta se stanicí Centurion obíhala. Během pozorování začala fotosféra tmavnout.

„Do prdele,“ vyjekla Justine. OS musejí čerpat energii přímo z hvězdy. Říkala si, jak se to na nich projevívá. Efekt byl fascinující, téměř přehlušil strach, který cítila. Po vypuknutí poplachu uběhlo pár minut, kdy si vážně myslela, že stanice Centurion bude místem, kde její tělo konečně spočine.

Jako by myslel na to samé, Lehr Trachtenberg otevřel kanál ke všem lidským lodím. „Hlaste stav, prosím, jsou všichni v pořádku?“

„Jsem v pořádku,“ hlásila zpátky na CNE *Dalfrod*, kam se nalodil s dalšími vedoucími pracovníky.

Když se ujistil, že jsou jeho lidé v pořádku, začal si vyměňovat zprávy s mimozemskými plavidly stoupajícími ven z atmosféry. Všichni potvrdili, že v pořádku uprchli; pouze u Kandrů nezbylo než předpokládat, že jsou v bezpečí, protože záhadná kostka na žádné zprávy nereagovala.

„Vrátíme se okamžitě do Společenství,“ oznámil Trachtenberg. „Podle dat pozorovacích systémů bychom měli být schopni udržet se před hranicí. Rozšiřuje se o nějaké tři nebo čtyři světelné roky za hodinu. To nám dává velkou bezpečnostní rezervu.“

„Data stále přicházejí?“

„Část. Jsou v nich mezery a ve Stěně se děje spousta věcí, jimž nerozumíme. Předpokládám, že většina poruch, které registrujeme, pochází z obranných systémů Raielů, ale i tak můžeme vše pozorovat aspoň částečně, dokud budou senzory fungovat. V co největší míře spoléháme na domácí centrálu průzkumné divize Flotily.“

„Chápu.“

Justine sledovala, jak ostatní lodě dosahují její výšky, a cítila se zvláště otrávená, sebou i jimi. Jistě se dalo udělat i něco jiného než prostě utéct. Pořádně to zavánělo zbabělostí, omezení rolníci se choulí před bouří a blesky, nařikají nad zlobou bohů a hledají, jakou obětí si je usmíří. *Přestali jsme s těmito nesmysly už před tisíci lety. A teď, přes všechny naše znalosti, se znova skrýváme před bouří v pěkné, suché jeskyni.* Pak začaly lodi kolem ní zrychlovat a rozptylovat se ke svým domovským hvězdám. Forleenové spustili nadsvětelné motory jako první a vklouzli do červích děr, které se okamžitě zavíraly a nechaly za sebou v éteru jen poslední sbohem velitele jejich letky.

Kabina *Stříbrného ptáka* opět zakolísala. O osmdesát milio-nů kilometrů dál se raielské OS přihnaly na nízkou oběžnou dráhu u tmavnoucí hvězdy. To ji jen utvrdilo v jejím odhodlání. *Takhle by to být nemělo.*

„Tati?“

„Stále zde.“

„Co Raielové říkali o expanzi?“

„Jen naleštěný hovno. Pamatuji, že *Výsostný anděl* je záchranný člun. Všechny jejich obranné systémy jsou soustředěné ve tvé části galaxie. Každopádně, sotva je můžeme vinit, že nám nic neříkají. V tuhle chvíli jsou na nás všechny inteligentní druhy nasraný kvůli Pouti, a těžko se jim divit. Já jsem na nás taky nasranej.“

„Já vím. Proto tam letím,“ řekla, sama překvapená rychlostí té myšlenky.

„Co že uděláš?“

„Mířím do Prázdnoty.“ Ještě než to řekla, už instruovala s-jádro a zadávala kurz. Rychle. *Než zbaběle vycouvám.*

„Nic takového neuděláš, holčičko.“

Stříbrný pták hladce vklouzl do hyperprostoru a rychlostí padesáti světelných let za hodinu zamířil ke hvězdám ve Stěně. „Promluv si s ním,“ řekla otcí. „Promluv si s Druhým snícím. Ať řekne Pánu nebes, aby mě pustil dovnitř. Až tam budu, pohovořím přímo s Pánem nebes a zkusím mu vysvětlit situaci i škody, které hranice působí.“

„Pohni zadkem a okamžitě se kurva vrať!“

„Tati. Ne. Je to šance na diplomatické řešení. Raielové to zkoušeli silou milion let. Nefungovalo to.“

„Vrať se. Dovnitř se nedostaneš. Ta věc právě ničí celou zasranou galaxii. Tvá loď...“

„Lidé se tam mohou dostat, to už víme. Nějak to dokážeme. A jestli mi Druhý snící pomůže, budu mít velmi slušnou šanci.“

„To je šílenství.“

„Musím to udělat, tati. Někdo to udělat musí. Zkusit to lidskými metodami. Jsme teď součástí galaxie, velkou součástí. Přišla řada na nás, abychom zkusili náš přístup. Máme na to právo.“

Krev jí pod vlivem vlastních slov tepala v uších a ona se cítila stále odhodlaněji. „Ponesu pochodeň za nás všechny. Pokud selžu, pak... zkusíme něco jiného. I to znamená být člověkem.“

„Justine.“

I přes třicet tisíc světelných let cítila jeho muka. Na zlomek vteřiny je sdílela. „Táto, pokud se někdo může dostat k Druhému snícimu a pokud je někdo dokáže přesvědčit, jsi to ty, je to Gore Burnelli. Stačí, když řekne Pánu nebes, že tady jsem. Zeptá se ho. Poprosí ho. Nabídne mu bohatství. Cokoli bude třeba. Ty to dokážeš. Tati, prosím.“

„Sakra, proč je to s tebou vždycky tak těžký?“

„Jsem tvá dcera.“

Mezi hvězdami se rozezněl hořký smích. „Samozřejmě že se zeptám. A udělám toho sakra víc než to. Jestli si neklekne a pěkně toho Pána nebes nepoprosí, tak si bude přát, aby jeho jediným problémem bylo vymazání z existence při expanzi.“

„Nezačínej teď se zastrašováním lidí,“ okamžitě mu vytkla.

„No jo.“

„Budu se snažit držet kanál na stanici Centurion otevřený, jak to jen půjde. Systémy Flotily jsou odolné, měly by ještě chvíli vydržet.“

„Dobře. Půjdu najít to hovado zodpovědný za tenhle neskutečnej průšvih.“

„Díky, tati.“

„Šťastnou cestu.“

Ve tři hodiny ráno odešel Chris Turner z kantýny na východní straně colwynského přístavu a ušklíbl se, když mu tvář zkroutil prudký déšť. Doufal, že neobvyklé počasí se přežene během jeho přestávky. Ale ne, těžké mraky nevypadaly, že by se chtěly umoudřit. Jeho poloorganická bunda mu vyhrnula kolem krku límec. Rychle se vrátil do dílen údržby.

Dnes v noci nebyla v docích ani noha. Ne že by se to jindy moc lišilo. Stavby nočních směn byly nízké. Boti byli odpojeni kvůli údržbě, což byl důvod, proč vzal tuhle mizernou šichtu. Nebyla oblíbená, ale dobře placená. Zaoceánské nákladní lodě byly uvázány v přístavišti a jejich posádky spaly nebo popíjely ve městě. Velkosklady byly zavřené. Ani ve městě se nic nedělo. Déšť běžný noční život zastavil. Kapsle a pozemní vozidla už dávno rozvezly poslední rozjařené flamendry do jejich domovů. Světla velkého jednoobloukového mostu přes řeku Cairn byla rozmazaná mlhou a deštěm. Jindy by na mostě byl provoz a pár taxíků klouzalo po své koleji. Dnes ale ne. Otřásl se. Takhle bylo město vlastně docela strašidelné. Aby se zbavil pocitu osamění, sáhl do gaiapole pro útěchu z věčného víření myšlenek. Obvyklé drmolání na pozadí kolem něj plynulo jako hluční duchové; myšlenky truchlivě a žádostivě volající, pocity, které ho zajímaly, i když těm smutnějším se raději vyhýbal.

Bylo mu trochu lépe, a když už Chris věděl, že jsou stále naživu a vzhůru i jiní lidé, zrychlil krok. Do rána musel prohlédnout a opravit dalších osm unibotů. I s firemním s-jádrům připojeným ke strojírenskému stanovišti se v dílně pořádně nadře. Znova si říkal, jestli mu příplatky za noční směny stojí za to. S přáteli se vídal jen o víkendech a kvůli nepravidelnému spánku byl mizerným společníkem.

Šel podél dlouhé řady přístávacích plošin, kroky rozstříkoval vodu z kaluží, které se rozlézaly po betonové ploše. Nazelenalé vlnky odrážely osvětlení ze světelných koulí vysoko nad jeho hlavou. Z černých trupů zaparkovaných vesmírných lodí hlasitě padaly velké kapky.

Před ním se ve výšce asi deseti metrů nad slizkým betonem rozsvítila malá modrofialová hvězda. Ohromeně otevřel ústa. Nemůžete se motat kolem vesmírných lodí, byť na okrajové pracovní pozici, jako je jeho, a nevědět, jak vypadá spektrální charakteristika Čerenkovova záření. „To není dobré,“ zašeptal.

Hvězda zmizela a vzduch na jejím místě se zavlnil. Chris teď zíral na dokonalý černý kruh, který se spodní částí dotýkal země. Černá se opět proměnila, rozjasnila se až k modrošedé a pak se *stáhla* do sebe takovou rychlostí, až se mu zamotala hlava. Cítil, že padá dopředu, a instinktivně zamával rukama, aby získal rovnováhu. Když se vzpamatoval, koukal do nekonečného tunelu. Jeho měkce zářící hmota se nesnesitelně rozjasnila přílivem oslnivého slunečního svitu. Ale nebylo to slunce Viotie, tím si byl jistý. Byla to úplně jiná hvězda.

Světlo potměnělo ve chvíli, kdy z otvoru vyklouzla velká kapsle. Chris rychle uhnul ke straně. Viděl, že červí díra klesla, takže spodní čtvrtina byla pod úrovní terénu a vytvořila tak dlouhé řadě obrněných postav široký a rovný prostor, jímž mohly napochodovat do jeho světa. Nad nimi prolétaly kapsle jedna za druhou. Boty dupaly po mokrému betonu v pravidelném rytmu a jejich zvuk se odrážel od přístavních budov. Děsivě surový zvuk, pomyslel si Chris. Na viotijské straně bylo už přes sto vojáků. *Vojáků?* Ale jak jinak jim mohl říkat?

Konečně si začal nereálnosti jeho zážitku někdo všímat. U-patron bombardoval zoufalými telefonáty rodinu, přátele, kolegy, firemní kanceláře, policii, starostu, vládu... Mysl uvolnila do gaiapole vlnu šokovaného nářku a okamžitě vzbudila překvapené reakce místních uživatelů, kteří se hned začali pořádně zajímat o jím přenášené obrazy.

„Hej, ty tam!“ Zesílený hlas vybuchl z první řady pochodujících postav. Ve vzduchu už muselo být třicet kapslí, vyrážely k městu a další stále přilétaly. Z tohoto úhlu umožnila červí díra Chrisovi přímý výhled na rozsáhlý prostor na druhé straně. Teplý svit odpoledního slunce zaléval řadu za řadou obrněných postav, celé tisíce – desítky tisíc. Většina se nacházela ve stínu flotily regravitačních kapslí vznášejících se ve vzduchu.

Chris Turner se otočil a rozeběhl.

„Stůj,“ rozkázal hrubý hlas. „Jsme právoplatná viotijská policie pověřená vaším předsedou vlády. Zastav se, nebo poneseš následky.“

Chris utíkal dál. To přece nebylo možné. Vždyť je to Společenství. A to je bezpečné a přívětivé. Ozbrojenci z jiných planet nepodnikají žádné invaze ani v těžkých časech jako dnes. *To není možné!*

„Poslední varování. Stůj!“

Jeho rodina začala odpovídat na zoufalé volání. Ti, kteří s ním byli spojeni přes gaiapole, reagovali stejně vystrašeně jako on. Pak se ozval výstřel z pulzátoru a Chris byl v bezvědomí, ještě než dopadl na mokrý beton.

*

Když se to posralo, nacházela se *Elvinova pomsta* pouhou hodinu od Viotie. Všichni na palubě ztichli víceméně ve stejnou chvíli, protože jim jejich u-patroni začali přinášet zprávy právě pronikající do unisféry. Užasle si prohlíželi obrázky hybridních policejních jednotek v plné zbroji a podpůrné kapsle valící se z červí díry v colwynském přístavu. Kancelář klerika Uchovatele na Ellezelinu oficiálně zveřejnila pozvání k připojení Viotie do Zóny volného obchodu jako součást pečlivě naplánovaného sledu politických kroků. Jménem celé planety následovalo okamžité přijetí ministerskou předsedkyní. O minutu později byla otevřena červí díra.

Oscar Monroe tedy nebyl úplně překvapený, když mu po několika minutách volala na zabezpečené lince Paula Myo. „Věděli jsme, že plánují anexi,“ řekla Paula. „Spouštěcím momentem byl Druhý snící.“

„To by sedělo,“ pravil Oscar. „Všichni si nadělali do kalhot kvůli pohlcovací fázi. Jestli se nám s ním podaří promluvit, rád bych do toho blbýho zmetka natlačil trochu rozumu.“

„Myslím, že pohlcování zaskočilo Živoucí sen stejně jako všechny ostatní. Sen jen potvrdil jeho pozici a dle toho jedná.“

Oscar si přehrával záběry pořízené novináři, kteří se houfovali na okraji doků. „Můžeme bezpečně předpokládat, že je v Colwyn City.“

„Ano, ale nevědí, kde přesně je. Kdyby to věděli, jejich spící agenti by prostě zorganizovali nenápadný únos. Tohle ukazuje na Ethanovo zoufalství. Naše zdroje z místa tvrdí, že zastavují veškerou dopravu do města i z něj. Pozemní, vzdušnou i vesmírnou.“

„Utahují smyčku.“

„Přesně.“

„Náš úkol tím však není o nic lehčí. Budeme se muset dostat přes blokádu.“

„Nekomplikuj to. Doporučuji jednoduše přistát přímo v docích.“

„Teď si děláš srandu?“

„Vůbec ne. Ať ti s-jádro ukáže maskovací funkci lodi. Nemyslím si, že by měl Živoucí sen na Viotii techniku, kterou by tě dokázali najít potmě a v dešti.“

„Ty vole. No dobrý.“

Spojení se přerušilo a Oscar se obrátil na kolegy.

„Můžu nainstalovat nějaký software, který nám pomůže s krytím při přiblížení,“ řekl Liatris McPeierl. „Jejich síť už se rozrůstá z doků, sleduji jejich postup na unisféře. Dokážu ale napíchnout komunikační uzly a dostat se tak k jejich sensorům a velitelským linkám.“

„Doky budou dobré,“ řekl Tomansio. „Ocitneme se v samotném středu jejich operace. Je mi fuk, jak hustá je jejich síť nebo jak výkonná jsou s-jádra. Ze začátku tam stejně bude chaos a to je jedinečná příležitost.“

„Dobře,“ řekl Oscar. „Vy jste experti. Jen mi řekněte kudy.“

O čtyřicet minut později se *Elvinova pomsta* vynořila v reálném prostoru tisíc kilometrů nad Colwynem s maskováním, které bylo schopné zmást i nejlepší vojenské senzory. Předimenzovali ho pořádně, viotijské civilní detektory sotva zaznamenají vesmírnou loď signalizující na orbitě. A ellezelinské síly proudící do doků zatím ani nevybudovaly sensorové pokrytí atmosféry. Soustředily se na sledování dopravy ve městě a zatýkání každého, kdo se snažil proklouznout. Nikdo nečekal, že by nějaké plavidlo zamířilo do města. Komerční lodi, které přiletěly po anexi, čekaly na oběžné dráze na další vývoj a jasné rozkazy majitelů.

Oscar navedl loď podle Tomansiových instrukcí rovnou k ústí řeky několik mil od města. Stále přšelo a nad rozvodněnou řekou se válela mlha. Trup se mihotal vysoce účinným optickým zkreslováním a oválná hvězdná loď díky tomu vypadala, jako by na jejím místě obzvlášť hustě mrholilo a od kapek se odráželo slabé světlo hvězd, které se prodralo skrz mraky. Elektronické senzory se nedokázaly zaměřit, detektory hmoty neviděly jejím směrem nic těžšího než vzduch. I funkční pole Rozšířených, pokud by tam nějaké operovali, by měla velké potíže cokoli najít. Za bílého dne by možná někdo v ranním světle něco rozeznal, ale ne v téhle pochmurné šedé tmě.

Oscar letěl tři metry nad kalnou vodou a mířil proti proudu pouze s pasivními senzory. Několik ellezelinských vojenských kapslí přeletělo nad jejich hlavami při pronásledování prchajících civilistů. *Elvinova pomsta* zůstávala neviditelná, což nebránilo Oscarovi napětím zadržovat dech a při přeletu pošetile zírat do stropu kabiny. Vzpomínal na válečné filmy, na které se rád koukal ve svém prvním životě, už tehdy pamětnické, jež ztvárňovaly tiché úniky ponorek. Princip byl srovnatelný. Lákalo ho dokonce pokračovat s vesmírnou lodí pod vodou, aby byla podobnost dokonalá. Tomansio mu to rozmluvil, když ho upozornil, že hluk a rozvíření vody při proražení hladiny by je pravděpodobně prozradilo.

Klouzali mlhou nad opuštěnými hrázemi jako duch. Podle informací, které Liatris hacknul ze sítí okupantů, bylo několik hybridních jednotek rozmístěných kolem doků a podporovaných deseti ozbrojenými kapslemi, které zabezpečovaly jejich přítomnost. Dlouhý říční břeh nikdo nehlídal.

Beckie McKratzová se infiltrovala do původní komerční sítě přístavu a obratně manipulovala uzly pomocí softwaru, který otevíral přenosové kanály, aniž by obsluha zaregistrovala cokoli nepatřičného. Ještě než se dostali nad pevnou zem, získala nad obřím skladištěm patřícím importní agentuře Bootel & Leicester úplnou kontrolu. Když přelétali nad prázdným suchým dokem, který se skladištěm sousedil, otevřela Beckie jedny z polyplastových dveří, hvězdná loď vklouzla do tmavého uzavřeného prostoru a na enzymově vázaný beton podlahy z ní odkapával studený déšť. Dveře se za ní tiše zavřely a z trupu se vysunulo pět podpůrných nohou. Oscar je usadil vedle vysokého sloupu ze žlutých a oranžových přepravních kontejnerů se stavebními bagry vyráběnými na jiné planetě.

„Bezpečně dole,“ řekl Oscar a pořádně si vydechl.

„My jsme v bezpečí,“ řekl Tomansio vesele. „Na nikoho jiného bych si ale nevsadil.“

★

Spása Mellanie vyskočila z hyperprostoru čtyři tisíce kilometrů nad Sholápurem a Troblum sledoval, jak je kontinent pod ním zaplavován úsvitem. Jasné světlo ozářilo rozsáhlý monzun vytvářející se nad subtropickým pobřežím, na kterém leží uprostřed velkolepé skalnaté krajiny městský stát Ikeo. Za-ujatě počasí sledoval. Na Sholápuru nebylo monzunů mnoho, ale ty, které se zformovaly, byly obvykle velice prudké. Tenhle dosáhne pobřeží během necelých dvou hodin.

Naproti Troblumovi si v kabině vesmírné lodi hovělo solido Catriony Saleebové a spokojeně se usmívalo. Sáhla si do černých kudrnatých vlasů. Malátné gesto, ale jemu vždy připadalo sexy. „Ta bouře nám může pomoci,“ řekla nakřáplým hlasem.

Solido Trishy Mariny Halgarthové přešlo v těsné kabině ke Catrioně. Měla na sobě upnuté černé kožené kalhoty a krátké, oslnivě bílé tričko, které ukazovalo její pěkné atletické tělo. Zelená motýlí křídla OOtetování se jí chvěla na tvářích, jak se uvelebovala na podušce vedle Catriony. Obě dívky se objaly a udělaly si pohodlí; Trisha si protáhla bosá chodidla. „Myslíš?“ zeptala se Catriony.

„Bude trvat hodiny, než přejde přes Ikeo. Rozhodí senzory, ať už jsou sofistikované, jak chtějí. Většina staveb bude pod silovými poli, což zablokuje hodně pozemního skenování. A to je pro nás dobré, že je to tak, Troblume, drahousku?“

„Mohlo by,“ připustil. Zajímal ho především názor Isabelly Halgarthové, ale přišel o její uvědomělý osobnostní program, když opouštěl stanici akcelérátorů a použil ji v projektoru, který měl přesvědčit senzory, že jeho loď stále stojí nečinně v doku. Isabella měla mnohem lepší přehled než ostatní děvčata, což by se hodilo pro analýzu nadcházejících událostí.

„Ne, pokud se pokusíš přistát v bouři,“ řekla Trisha. „I s našimi ingravitačními motory bude těžké v tom větru udržet výšku. Takové počasí by se spíš hodilo pro krytí rychlého odletu.“

Troblum znovu otevřel obrázky z vnějších senzorů. Byla to pořádná bouře. I z této výšky viděl provazy blesků pronikající tmavými mraky. Nechal si s-jádrem doplnit do obrazu rozmístění senzorů, které měly chránit Ikeo před nezvanými vetřelci. *Spása Mellanie* by se mohla protáhnout bez povšimnutí. Možná. Ale bude to těsná elektronická bitva. A Trisha měla pravdu, bouří opravdu nebude jednoduché prolétnout. Spustil pasivní sken na obíhající lodi, ale nikde nebyl žádný provoz, jen malá skupina geosynchronních satelitů. „Aktivuj maskování a vezmi nás dolů,“ řekl s-jádro; potom vytáhl mapu města a označil na ní malé údolí pět mil od domu Kraťase Floraka, těsně za oficiálními hranicemi pozemku.

★

Troblum se při sestupu posledními úrovněmi oblačnosti potil strachy. Pak zůstala studená pára za nimi a rozeklaná krajina se rozkládala jen o dva kilometry níže. V bledém světle před rozbřeskem byla rychle sestupující hvězdná loď na šedé zamračené obloze prakticky nepozorovatelná. Přistál vedle vysokých, palmám podobných stromů, které se právě začaly ohýbat pod prvními náporů větru.

K návštěvě Kraťase Floraka zvolil overal z tvrzené látky, který mohl mít pod šatógou. Pak rychle zkontroloval bioniku zajišťující funkci silového pole. Brnění a silové pole by měly zastavit většinu zbraní, ale nedělal si žádné iluze o jejich schopnosti zastavit plně vyzbrojeného agenta akcelérátorů, který by ho zahnal do úzkých. Na chvilku zvažoval, že si vezme zbraň. Ve skřínce měl ukryté dvě gelové pistole. Obě dvě potřebovaly nabít. Neměl ale žádné zkušenosti s fyzickým bojem. Pokud by k němu byl přinucen, jeho bionika uměla vytvořit pořádný deformační pulz, a kromě toho by Kraťas nebyl moc rád, kdyby si k němu domů nosil takové vybavení. Dost na tom, že se objeví neohlášený a bude žádat o další laskavost. Nechal tedy zbraně ve skřínce a vstoupil do přechodové komory.

Na střední palubě byl zaparkovaný skútr. Stroj vyplul z lodi a začal se vznášet pár centimetrů nad hustou namodralou trávou. Podezřívavě se na něj zahleděl. Nejel na něm celá desetiletí. Vypadal teď nepohodlně malý, a když se snažil přehodit nohu přes sedlo, tak se pod jeho vahou nebezpečně zakymácel. Nakonec se mu podařilo obkročmo usadit, ale až napotřetí. Škubl sebou bolestí, určitě si natáhl na boku sval. Bionika se pustila do hledání a opravování buněk v narušené tkáni. Z přídi skútru se rozvinul polyplastový průhledný štít a zaujal tvar aerodynamické polokoule, která chrání jezdce před prouděním vzduchu. Muselo se upravit zakřivení, aby štít chránil i Trobluma. Zamířil s malým strojem ke Kraťasově výstavní vile na konci údolí a udržoval opatrnou rychlost padesáti kilometrů za hodinu ve třímetrové výšce.

Za jízdy u-patron prověřil všechny přístavy, jejichž sítě byly připojeny k řídké planetární kybersféře. Sestavil seznam vesmírných lodí, které v nich kotvily, žádná z nich nebyla registrovaná na Zemi. Těžko to budou kompletní informace, ale zároveň si byl jistý, že Paula Myo by na sebe nepřitahovala pozornost například pozemskou

registračkou. Nenašel ani loď, která by odpovídala profilu agenta akceleratorů. Pokud tu na něj někdo čekal, pohyboval se skrytě.

Dorazil se skútrek k linii štíhlých sloupků, které vyznačovaly hranice Kraťasova pozemku. Jeho funkční pole detekovalo několik senzorů, jež se na něj při zpomalování zaměřily. Vytočil Kraťasův kód. Trvalo nepříjemně dlouho, než to překupník zvedl.

„Troblume, chlape, jsi to ty?“

„Samozřejmě že jsem to já. Pustíš mě prosím dál?“

„Nevěděl jsem, že jsi na Sholápuru. Nepřistál jsi v přístavu v Ikeo.“

„Říkal jsem, že náš poslední obchod musí zůstat diskrétní.“

„Hm, hm, jasně.“

Troblum se nejistě zahleděl na stříbrné sloupky. Připadal si velmi osamělý a zranitelný. „Pustíš mě dál?“

„Jasně. Jo. Jistě. Obranné systémy o tobě vědí. Pojď dál.“

Vršky dvou sloupků se zeleně rozsvítily. Troblum se opatrně rozjel mezi ně a nervózně překročil hranici. Když se nic nestalo, trochu si oddechl.

Za velkou bílou vilou se přes ocelově šedé moře blížila hustá opona z deště. Zastavil se před vysokými prosklenými dveřmi a podíval se z dlouhého svahu na nádhernou malou zátoku. Na pobřeží nebylo ani stopy po Kraťasově zakotveném kluzáku.

Kraťas otevřel dveře a nervózně se na Trobluma usmál. „Čau šéfe, jak to jde?“

„Beze změny,“ řekl Troblum. Přejel pohledem po Kraťasovi, který se opíral o zárubně a bránil mu ve výhledu do velké haly za ním. Oblečený byl jako obyčejně, draze a nevkusně. Měl příliš těsné zlaté sportovní kalhoty a rozepnutou košili s výrazným černooranžovým květinovým vzorem. V obličeji ale vypadal ztrhaně, jako by měl tu nejhorší kocovinu, k tomu kruhy pod očima a dvoudenní strniště. Navíc byl zarudlý, rozpálený a zpocený.

„Jdu si vyzvednout svou sbírku.“

„Jo,“ řekl Kraťas a škrábal se na krku. „Jo, tak, jasně že jo.“ Někde v domě se ozval zvuk bosých nohou běžících po dlažbě.

Troblum musel konzultovat aplikaci pro sociální interakce. „Mohl bych ji prosím dostat?“ odečetl z exozobrazení.

„Dobře,“ řekl neochotně Kraťas. Otevřel dveře a ustoupil stranou.

Otevřený prostor uprostřed domu vypadal úplně stejně jako posledně, včetně čilých vodopádů zurčících přes balvany do bazénu. Zelené a žluté kvetoucí rostliny, dvakrát tak velké jako Troblum, se ohýbaly ve větru, který začal pronikat nízkou střechou. Nikdo se nekoupal. Tři Kraťasovy společnice z řad olympijských zápasnic čekaly na terase, jedna ležela na lehátku, druhé dvě nehybně stály u dlouhého baru. Troblumovo jemné skenování ukázalo, že všechna vylepšení jsou neaktivní.

Oblohou se rozlehl zvuk hromu. Všechny tři společnice se podívaly k nebi.

„Zapneš si silové pole?“ zeptal se Troblum Kraťase, když ukládal celou svou váhu na lehátko. Dřevo a potahy pod jeho velkým tělem zapraskaly. Vybral si to vedle společnice ve smaragdově zelených bikinách. Ta se pevně držela okrajů lehátka, jako by se bránila obrácení gravitace. „To je pořádná bouřka.“

„Silový pole,“ řekl Kraťas. „Jo, dobrý nápad, chlape. Hm, to bychom mohli, jo.“

„Dorazila má sbírka v pořádku?“

Kraťas pokýval hlavou a usadil se na lehátku vedle společnice v zelených bikinách z druhé strany. „Jo,“ řekl rozvážně. „Je tu. Přivezli jsme ji z nákladní lodi, tak jsme se domluvili. Ale víš, kapitán byl moc zvědavý. Musel jsem mu poslat další prachy. Všechno to mám dole. Ty vole, nečekal jsem, že těch krámů bude tolik.“

„Shromažďoval jsem je dlouho. A nejsou to krámy.“ Troblum vzhledl a díval se, jak se nad domem vztyčuje silové pole. Hučení větru se pomalu vytratilo. „Rád bych si to dnes naložil do své lodi.“

„A kde máš tu loď?“

„Blízko,“ řekl Troblum. Nechtěl nic prozrazovat, dokud se nedomluví na placení a sbírka nebude připravena k přepravě. „Máš nákladní kapsli?“

„Jasně, jasně.“

„Pokud by ti to nevadilo, potřeboval bych od tebe ještě něco. Za ty potíže pochopitelně zaplatím.“

Kraťas hlasitě zalapal po dechu, jako kdyby mu zaskočilo. „Hele, chlape, o co jde?“

„Chtěl bych se tu s někým o samotě setkat. S někým, koho by sis normálně domů nevzal. Musíš ho nechat projít městskými obrannými systémy.“

„Koho?“

„Ber ji jako policejní důstojnici.“

„Police?“ Kraťas se křečovitě usmál. „Ty krásu. No ale proč ne, stejně všichni umřeme na hranicích Prázdnoty, že jo?“

„Možná,“ řekl Troblum. Zatím nevěděl, co si má o expanzivní fázi myslet. Pokud se skutečně nedá zastavit, pak nemá útěk do kolonií žádný smysl. Bude muset odletět až do jiné galaxie, jako se to vypráví o Nigelu Sheldonovi. Pro

Spásu Mellanie by to byl pořádný úkol. Naštěstí by mu to mohlo umožnit vybavení, které odvezl ze stanice akcelérátorů, kdyby se mu někdy podařilo smontovat tu miliardu součástek a zprovoznit je. „Můžu jí tedy zavolat a domluvit schůzku?“

Kraťas se s přivřenýma očima poněkud nepříčetně zachechtal. „Samo.“

„Děkuji,“ řekl Troblum. S pomocí zabezpečeného spojení, které udržoval se svojí lodí, zavolal bezpečnostní oddělení PNP:Řízení.

„Troblume?“ řeklo PNP:Řízení.

„Spoj mě s Paulou Myo, prosím.“

„Jak si přeješ.“

Paula Myo se připojila. „Jste připravený se setkat?“

„Říkal jsem vám, abyste nemaskovala svou lod.“

„Nemám zapnuté maskování.“

„Kde tedy jste?“

„Blízko Sholápuru.“

„Výborně. Já jsem v Ikeo, ve Florakově rezidenci. Zařídil jsem, aby vám umožnil volný průchod městskou obranou. Za jak dlouho se ke mně dostanete?“

„Budu tam během pár hodin.“

„Dobře, počkám.“ Troblum ukončil hovor. Rychle se podíval na Kraťase, který se ani nepohnul. „Bude tu za dvě hodiny.“ Což nebylo přesně to, co řekla, upozornila ho pedantická část jeho mysli. Paula nikdy nelže, ale dokáže formulovat hodně nejednoznačně.

„Bezva,“ řekl Kraťas.

„Mohu vidět tu sbírku?“

„Jasná páka, chlape. Je to dole.“

Kraťas ho vedl zpátky do domu. Tři společníci zůstaly u bazénu, ale očima sledovaly odcházejícího Trobluma jako zaměřovací senzory.

Jedny z obloukových dveří ve vstupní hale vedly k betonovému schodišti dolů. Kraťas stál nahoře, zatímco nabíhaly polyfotonické pásy. Zdálo se, že se mu dolů moc nechce.

„Tudy dolů?“ zeptal se Troblum.

„Jo,“ zašeptal Kraťas.

Troblum si všiml, že překupník se zase potí. Ať už si minulou noc dopřával cokoli, muselo to dát jeho tělu pořádně zabrat, jestliže mu trvalo tak dlouho vše vyplavit.

Kraťas vyrazil po schodech dolů. Troblum šel hned za ním, nemohl se dočkat, až se ujistí, že jeho vzácná sbírka starožitností z války s Hvězdoplavcem je v pořádku. Všechno bylo ve zvláštních krabicích se stabilizačním polem, ale aby to dostal na Sholápur, musel se spoléhat na najaté dopravce a neměl žádnou možnost kontroly. Byl to jediný způsob, jak nepřitáhnout Mariovu pozornost. Tolik se toho mohlo pokazit.

Na konci schodiště byla ve skále vyhloubená široká chodba, ze které každých pár metrů odbočovaly menší chodbičky. V těch viděl jedny malmetalové dveře vedle druhých. Kraťasovy sejfy byly o dost větší než vila nad nimi.

Troblum se málem zeptal: *Co to tady máš?*, ale aplikace pro sociální interakci mu řekla, že Kraťase by taková otázka pravděpodobně naštvála.

Kraťas odbočil do jedné z bočních chodeb. Malmetalové dveře se otevřely. V komoře za nimi se rozsvítila světla. Troblum vešel do velké kruhové komory plné nízkých stolů. Jeho sbírka tam na něj čekala. Bez výjimky nesmírně cenné krabice s povrchem rozostřeným ochranným stíněním. Bude nepochybně náročné všechny dostat do *Spásy Mellanie*, některé větší položky bude možná dokonce muset vyřadit. Jeho u-patron provedl rychlou inventuru a zkontroloval dokumentaci. Byly rozházené víc, než by se mu líbilo, ale krabice svůj obsah perfektně chránily. S úsměvem pohladil tu obsahující ruční organizér s foxorovým pouzdrém; drahé zařízení, které patřilo samotné Mellanii Rescoraiové, dar od jejího milence Mortona, ještě než začal soud. Troblum rozeznával jeho tvar i přes mihotání.

„Děkuji,“ řekl Troblum. „Vím, že jsi to nemusel dělat.“ Když se podíval na Kraťase Floraka, spatřil výraz, který jeho aplikace pro emocionální kontext vysvětlila jako vztek a pohrdání.

Komunikační uzly ve vile, které přenášely signál jeho zabezpečené linky, se odmlčely.

„Mezi tím vším se cítím jako doma,“ pronesla Kočka.

Šok se prohnal jeho tělem stejně jako fyzická bolest. Kolena to téměř vzdala a musel se chytit stolu. Vynořila se za velkou bednou obsahující zaoblený kužel, přední část bojového exosférického aerobota z Wessexu. Na štíhlém těle měla jednoduchý bílý kostýmek, který mlhavě zářil, jako by byla jednou ze svatých z minulosti. Navíc ji halily vlnící se černé obruče; deset z nich jí tvořilo bizarní klec kolem hlavy. Troblum věděl, že to musí být brnění. I když byl tak vystrašený, že se mohl kdykoli rozbrečet, nemohl si nevšimnout, že vypadá úplně skvostně.

„Troblume, drahoušku,“ řekla rozjařeně, jako by si ho všimla teprve teď. „Jsem tak ráda, že jsme se zase potkali. Jsi fakt veselá kopa. Minule to byla skvělá hra. Aspoň tedy myslím.“

„Hra?“ řekl chabě. Jeho integrované silové pole okamžitě naskočilo, ale věděl, že proti ní je k ničemu.

Kočka popošla pár kroku k němu. Troblum téměř propadl panice a cukl sebou dozadu. Ani teď si ale nemohl pomoci a obdivoval její pohyby; byly skutečně kočičí.

„To víš, že byla, drahoušku,“ řekla Kočka. „To je sranda, žes na to nepřišel. Marius měl nakonec pravdu. Nedokážeš se s lidmi spojit na emocionální úrovni. Nakráčel jsi sem, aniž by sis na starouškoví Kraťasovi a jeho zlobivé partičce něčeho všiml. Neviděl jsi, jak se tváří, Troblume? Podívej se teď.“

Troblum se na Kraťase zuřivě zadíval. Překupnickova tvář byla nehybnou maskou se zaťatými zuby a chvějícími se rty. Dvě společnice se objevily za dveřmi komory, vysoké a silné. Troblum si je pamatoval z poslední návštěvy: Somonie v šarlatových šatech s vysokým lemem; zatímco Alcindiny pevné svaly napínaly její bikiny k prasknutí.

Kočka výsměšně zahvízdala. „Nejsou úžasné? A taky hrajou pěkně sprostě, což je prostě super.“ Naklonila hlavu a hleděla na Trobluma. „Pořád ti to nedochází, že jo? Fantastické. Jsi fakt zajímavý. Puť si aplikaci na rozeznávání emocionálního kontextu, drahouši. Řekne ti, že jsou hodně, ale hodně nasraný. Byly, už když jsi prošel předními dveřmi, a bohužel jsou stále. To všechno kvůli mé maličkosti.“

„Dobrá,“ řekl Troblum. „Máš pravdu. Nevšiml jsem si. Gratuluji.“

„Já vím.“ Teatrálně našpulila rty. „Uzavřeli jsme s Kraťasem malou sázku. Já tvrdila, že ti to dojde u bazénu, Kraťas říkal, že to bude, hned jak ho uvidíš. Oba jsme prohráli. Tvoji vinou.“

„Jak jsi mě našla?“ řekl Troblum. Vlastně neměl žádné taktické programy, které by spustil, žádný šikovný trik, jak se dostat z podzemní místnosti odříznuté od komunikace a s pouhými jedněmi dveřmi. Byl si ale dost jistý, že by mu i ten nejlepší taktický program sdělil, že zemře. On sám měl naneštěstí dostatek znalostí o krajně nepřijemných metodách, o nichž bylo známo, že je Kočka používá k zabíjení nepřátel (a přátel). A to už předtím, než si vyvolal její složku. Kdyby ji prostě nechal jen mluvit... Znova se podíval na dveře.

„Ale božínku!“ Koččin nadšený smích se rozlehl komorou ve chvíli, kdy zachytila pohyb jeho očí. „Troblume, drahoušku, ty se chystáš utéct? Víš co? Dám ti pět minut náskok. Myslíš si, že se na těch tlustých nohách dostaneš aspoň ke schodům? A posadíš se dole, aby sis vydechnul?“

„Polib si.“

„Troblume! Ty jsi mi ale pořádný dareba!“

Od kohokoli jiného by to znělo směšně. Ale řekla to ona a Troblum byl ještě vyděšenější než předtím.

„Jak jsi mě našla?“ zopakoval.

Kočka zamrkala. „Bylo to vážně strašně těžké. Jsi tak skvělý tajný agent! Počkej chvíli, co kdyby to bylo kvůli všem těm nelegálním prachům, které tvoji akceleračtí přátelé naposílali na tvé účty v bance na Vnějších planetách a daly se poměrně snadno vystopovat až ke Kraťasovi? Nebo když jsi volal PNP:Řízení a řekl mé nejmilejší staré kámošce Paule Myo, že se tu setkáte? Hmmm, co to asi tak bylo? Má paměť už není, co bývala.“

„Aha.“ Nestávalo se moc často, aby se Troblum cítil jako hlupák. Ale způsob, jakým to řekla, mu dokázal, jaký je idiot. Podezřívá frakce ze špionáže v unisféře, a přitom nepřijal žádné vhodné opatření. A pokud jde o peníze, ty dokázalo vystopovat každé druhořadé e-pako.

„Kde je tvá loď?“ řekla Kočka.

Troblum zakroutil hlavou. „Ne.“ S-jádro má velmi přesné instrukce pro případ, že dojde k přerušení zabezpečené linky. Čas se odpočítával v jeho exozobrazení. Byla to jiskřička naděje, ale obával se, že loď, kterou jí poskytli akceleračtí, je schopna sestřelit *Spásu Mellanie* jedním výstřelem. Další špatný plán. Zůstává už jen jedna šance.

„Troblume,“ řekla, jako kdyby hubovala dítěti, „ráda bych věděla, kde je tvá loď, a chci taky tvoje přístupové kódy. A myslím si, že právě ty víš ze všech nejlépe, že mě nemáš zlobit.“

„To vím. Proč chceš moji loď?“

„Ale no tak, to přece není tak těžké, drahoušku. Marius je možná trochu naštvaný, že jsi z něj udělal před jeho pány úplného kretěna, ale to jen těžko může motivovat mě, co myslíš, pane Na-mě-experte?“

„Paula. Chceš ji využít k dopadení Pauly.“

Potěšeně zatleskala. „Ona a já spolu strávíme spoustu času. Jak vidíš, mám to naplánované. Velké plány pro naši společnou budoucnost. A potřebuji ji nezraněnou. S tím mi pomůžeš ty, tím, že ji přesvědčíš, že je všechno v ažuru.“

„Nemá to smysl. Pro nikoho už žádná budoucnost není. Galaxie bude sežrána zaživa. Do několika let všichni umřeme.“

Po tváři se jí mihl podrážděný výraz. Dlouze se na Trobluma podívala. „Chci, aby sem přišla a očekávala setkání s tebou. Bez konkrétního podezření, protože je to paranoidní malá děvka. Takže... loď. Hned.“

„Ne.“

„Co dělám lidem, které nemám ráda?“

Pokrčil rameny. Nechtěl přemýšlet o detailech, jež po několik desetiletí pracně získával z různých policejních zpráv.

„Pomůžeš mi,“ řekla. „Nenuť mě, abych ti vyhrožovala. Jsem tak trpělivá jenom proto, že vím, že nerozumíš následkům své hlouposti. Tak si polož otázku, jak to, že Kraťas a jeho přátelé tak dobře spolupracují?“

Troblum se otočil k překupníkovi. Na to vůbec nepomyslel. Další chyba, povzdychl si.

„Prostě jí pomoz,“ řekl Kraťas zlomeně.

„Podváděla jsem,“ pravila Kočka a přitiskla si prst na rty. „Taková jsem zlá. Použila jsem malý implantát.“ Zazubila se na spoléčnice, které jí se zaťatými zuby pohled opětovaly. „A bylo docela složité ho tam dostat, co říkáte, děvčata? Víš, vlastně jsem je musela znehybnit, aby to vůbec šlo, a to bylo nějakého holčičího ječení a kroucení se. A podívej se na ně teď. Rády udělají, cokoli se jim řekne.“

Troblumovi se zdálo, že se pozvrací. Bionika mu jela naplno a snažila se dostat pod kontrolu hormonální žlázy. Konečně už nepotřeboval žádné programy k rozpoznání výrazu na tvářích Somonie a Alcindy, jejich strachu a odporu. Somonii z pravého oka tekla slza.

„Děvčata mi tě teď podrží, Troblume,“ řekla Kočka. „S tvým ubohým silovým polem si poradí i to jejich hloupoučké zbraňové vylepšení. Kultura Rozšířených,“ zakroutila hlavou. „Jaký mindrák vás přivedl k tomuhle jménu? A to si myslíte, že mám psychické problémy.“

Dvě spoléčnice vyrazily k Troblumovi. Nařídil vypnutí všech štítů na bednách a vypnul i své silové pole. Kočka zareagovala okamžitě. Zmizela ve stříbrné záři, jako by ji zahalilo hedvábí osvětlené měsícem.

„Stůjte,“ řekl Troblum spoléčnicím.

Zaváhaly, dívaly se na Koččin zářící obrys a očekávaly instrukce.

„Troblume?“ Její medový hlas se linul z ochranné záře. „Co to děláš? Nemáš teď žádnou ochranu.“

„Pamatuješ si tohle?“ zeptal se a ukázal na šedivou vejcovitou věc na stole u dveří.

„Ne,“ řekla Kočka. V jejím hlase zazněl nebezpečný tón nudy.

„Bylo to na lokomotivě Ables ND47, kterou jste přijeli na Boongate,“ vysvětloval Troblum a přál si, aby se tolik netrásl a nepotil. „Někdo to tam vyhrabal a vzal si to s sebou na novou planetu. Nikdy jsem nepřišel na to proč, možná si mysleli, že jim to dá výhodu před ostatními osadníky. Vláda to ale zabavila a na několik staletí se to ztratilo v inventurních seznamech. Pak to muzeum našlo a...“

„Troblume!“ Koččin rozzuřený hlas práskl místností.

„Ano, omlouvám se, je to pásmový anihilátor,“ řekl Troblum trpělivě. „A měl jsem při koupi štěstí, muzeum ho uložilo ve stabilizačním poli, takže je stále funkční a aktivní. Je sice nejstarší, jaký může být, ale v uzavřeném prostoru jako zde bych na nikoho nesázel, ani kdyby měl takové silové pole jako ty. Co myslíš?“

Nastala krátká pauza. „Snažíš se mi vyhrožovat, drahoušku?“ zeptala se Kočka.

„Mám tam dva spouštěcí systémy,“ řekl Troblum. „Můžu je aktivovat, když si budu myslet, že mi chceš ublížit. A když na mě budeš moc rychlá a zabiješ mě, tak se to spustí samo.“

„To mě vojeď energonožem,“ kňučel Kraťas. Podlamovala se mu kolena a kácel se na podlahu. „Už to nedávám.“ Objal si hlavu rukama a začal vzlykat. „Tak to do prdele udělej. Ať už to kurva skončí. Zab nás.“

„To neudělá,“ řekla Kočka. „Není ten typ. Pokud to odpálíš, tlouštiku, umřeme všichni, nejen já. Pokud ale uděláš, co říkám, a pomůžeš mi chytit Paulu, mohla bych dokonce přehlédnout i tenhle malý poklesek. Pokračuj, Alcindo,“ rozkázala.

Troblum vyslal příkaz do řídicí jednotky anihilátoru; jeho malmetalový povrch se zvlínil a otevřelo se na něm padesát malých portálů. „Ne.“

Alcinda udělala jeden krok k němu. Pak se opět zastavila.

„Dělej,“ řekla Kočka.

„Ony to nechápou,“ řekl Troblum. „Ovládáš je nejen díky implantátům. Mají navíc ještě naději. Já ne. Víím, je to hloupé. Ale znám tě. Jsi pravděpodobně jeden z mála lidí, kterým skutečně rozumím. Proto jsem si vypnul silové pole. Abych neměl šanci explozi přežít. Víím, že mě zabiješ bez ohledu na cokoli. A oba vííme, že nebudu nikdy oživený, ani kdyby galaxie přežila. Takové to pro mě je. Konec. Nejen ztráta těla, ale skutečná smrt. Můžu aspoň udělat lidstvu službu a vzít tě s sebou.“

„A co Kraťas a holky?“ zeptala se Kočka.

„Tak to zmáčkni, ty zkurvenej sráči,“ zaječel Kraťas.

„Ano,“ zavřela Alcinda. „Zab nás...“ Tělo jí ztuhlo, záda se trhaně prohýbala. Páteř měla tak ohnutou, až se Troblum bál, že jí praskne. Sevřela si hlavu rukama a elegantními nehty si do temene vyryla dlouhé krvavé šrámy, jako by se snažila vyrvat si z hlavy zdroj vši té bolesti. Tlumeně vykřikla a její nohy to vzdaly.

„Nekomplikujme si naši věc špatnými radami ostatních,“ řekla Kočka mírně. „Pořád si myslíš, že se z toho dostaneš, jinak bys odpálil pásmový anihilátor hned. Tak o co jde?“

„Já nevím,“ řekl Troblum. „Nemám taktický program. Nemírím k naplánovanému výsledku. Jen čekám, až uděláš něco děsivého, a pak to odpálím. Zemřeme společně.“ Zíral na Alcindu, jež se bezmocně svíjela na podlaze. Z očí, pusy a z uší jí začalo vyrůstat cosi jako ochmýřené houby, další se šířily z pupíku. Přibývalo jich a nabývaly na objemu.

Kočka se zasmála. „Drahoušku, ty jsi prostě rozkošný. Jsem jediný člověk, kterému rozumíš, a proto se musíš zabít. Co kdybys raději vyšel ze dveří a běžel do lodi, zatímco já si tady počkám na Paulu.“

Troblum nedokázal přestat zírat na Alcindu, která se svíjela v záchvatech křečí. Hlavu měla zpola pokrytou ochmýřeným porostem a další odnož se tlačila ven kolem lemů spodní části bikin. Na konečcích chloupků se třpytily kapičky průzračné tekutiny. Křeče se ještě zhoršily. Troblum vážně zvažoval, že se ji pokusí zabít dezintegračním pulzem, pokud by ho jeho bionika vůbec dokázala vygenerovat. „Nikdy bych se nedostal až ke schodům,“ řekl a zoufale se pokoušel soustředit se na to, co Kočka říká. Smrt by pro Alcindu byla vykoupením, určitě měla bezpečně uložené paměťové články a oživovací pojištění. „Postaraly by se o to další Kraťasovy společnosti.“

Kočka udělala nepatrné gesto rukou. Alcinda se přestala třást a bezvládně se zhroutila na kamennou podlahu. „Tak se podívej. Pokud to byla tvá jediná obava, s děvčaty to lze vyřídit snadno.“

Troblum si říkal, že se zhroutí také. Šokovaná Somonie hleděla na Alcindino tělo. Šedá srst se šířila dál. Dosud nikdy neviděl někoho umřít, a už vůbec ne tak strašným způsobem. „Nedělej to,“ zalapal po dechu.

„Proč? Myslela jsem si, že nás stejně všechny zabiješ?“

Troblum se začal smířovat s tím, že opravdu zemře. Svým způsobem bylo docela příhodné, že při tom zneškodní jednu z nejstrašnějších lidských bytostí, jaké kdy existovaly.

Komunikační uzly ve vile zničehonic naskočily a vyslaly krátkou kódovanou zprávu, kterou nedokázal přecíst. Zkoušel se připojit na svou loď, ale uzly jeho u-patrona odmítaly.

„Je tu,“ zavrčela radostně. „Proto jsi zdržoval, drahoušku? Myslela jsem si, že dorazí až za pár hodin.“

„Pardon,“ řekl Troblum. Nedokázal se nesmát.

„Nenechám ji, aby tě zachránila, drahouši.“ Kočka napřáhla ruku a vyboulila tím záři silového pole.

„Můžeš jít,“ řekl Troblum rychle.

„Cože?“

„Jdi. Vybojuj svou bitvu. Pokud tě někdo může porazit, je to Paula. Počkám tady dole. Ať mě hlídá Somonie, jestli chceš. Nedokážu poslat zprávu, kterou bych Paulu varoval. Pokud vyhraješ, odpálím pásový anihilátor. Pokud vyhraje ona, už to tu stejně nebudeš mít na povel, že?“

„Chytrý chlapec,“ řekla Kočka obdivně. „Přijímám. Kraťasi, jdeme. Použiju jako návnadu tebe, když s námi Troblum nehraje.“

„Ne!“ zakvílel Kraťas. Divoce sebou škubal a snažil se vydrápat na nohy, jako kdyby se podlaha rozpálila doběla. Touhle myšlenkou se Troblum nechtěl zabývat.

„Udělej to, ty všemocná sračko,“ ječel Kraťas na Trobluma. „Zabij nás všechny. Zabij ji.“

„Ts, ts,“ řekla Kočka. „Tohle je vděčnost?“

Kraťas zmlkl. Z koutku úst mu stékal proužek krve.

„Somonie, ty tu zůstaň,“ rozkázala Kočka při odchodu z komory. Kraťas Florak se belhal za ní a vrhl na Trobluma poslední zdrcený pohled. Malmetalové dveře se zavřely a v nich stojící Somonii orámovaly černým kruhem.

„Je mi to líto,“ řekl jí Troblum. Nic na to neodpověděla, ale bylo vidět, jak naprázdno přežvykuje.

Kočka ji musí kontrolovat na dálku, řekl si, což mu nedává moc času. Pak si všiml, jak jí těkají oči mezi ním a Alcindiným tělem. Odporný šedivý porost ji už úplně zakryl; teď se rozlézal po podlaze pomocí šlahounů, které se šířily jako rozlitá kapalina.

Troblum opět aktivoval silové pole a utíkal až k nejdelší bedně své sbírky. Byl si jistý, že slyšel zvenku ránu, možná víc než jednu, ale dveře byly dobře uzavřené a nechtělo se mu zase vypínat silové pole. Paula už bezpochyby dorazila k vile.

Musel využít bionické posílení svalů, aby vyzvedl protáhlý válec z podpůrné montáže. Zbraň byla neuvěřitelně těžká, ale návrháři staré třídy válečných lodí *Moskva* si nemuseli s váhou dělat starosti. Jen taktak ji dokázal vzpřímit. Cítil se jako prehistorický rytíř pozvedávající kopí. Špičce válce chybělo ke stropu jen pár centimetrů a kymácela se, i když se ji snažil držet klidně. Nebyla žádná záruka, že starobylé součástky vydrží po spuštění pohromadě; a nebyl přesvědčený ani o tom, že jeho integrované silové pole přežije úspěšné odpálení výboje, natož výbuch způsobený poruchou. Kočka vymazala jistotu z jeho života, teď už spoléhal jen na logiku a osud.

Podíval se přímo na Somonii, které se chvělo právě víčko. Podruhé toho dne nepotřeboval program k výkladu lidských emocí. Kývl na ni a vystřelil z neutronového laseru loď–loď.

Objevit Troblumova spojení na Sholápuru pro Paulu opravdu nebylo těžké. Troblumovy skryté převody peněz byly podrobeny forenznímu auditu kanceláří ministerstva financí Senátu Společenství už od Justininy zprávy o jeho podivně prázdném hangáru v darockém vesmírném přístavu. Kancelář ministerstva rychle určila, že účty Kraťase Floraka přijaly za ta léta pořádné množství peněz a Bezpečnost PNP nashromáždila o překupnickových aktivitách rozsáhlou složku. Byl spíš potíživista než skutečná hrozba. Převážel předměty po celém Společenství, na což neměl žádné zákonné právo. Většina byla v podstatě neškodná, jako Troblumovy válečné relikvie, přesto poskytoval i zbraně vzbouřeneckým skupinám. Pokud PNP věděla, nezapleťl se s žádnou frakcí ani s jejich agenty. Navzdory

tomu, jak by se rád viděl on sám, byl Kraťas jen malou rybou mezi skutečnými podvrtnými živly operujícími na okrajích společnosti.

Takže přiletěla ve své lodi *Alexis Denken* už den před domluvenou schůzkou. Atmosférou sestoupila v noci a se zapnutým maskováním se lehce vyhnula pročesávání senzory ikeoského obranného systému a ponořila se pod hladinu dvacet mil od Florakovy vily. Když připlula k pobřeží, zaujal ji vrak prvotřídního kluzáku ležící na písku jen kousek od Florakovy okouzující bělostné pláže. Prohlídka senzorboty ukázala, že byl rozřezán dezintegračním pulzem. Paula si domyslela, že není jediná, kdo by se rád setkal s nepolapitelným Troblumem. Pro frakci by bylo odposlouchávání hovorů s bezpečnostní sekci PNP:Řízení obtížné, ale sotva nemožné. A Troblum slíbil, že bude hlásit vše důležité, co se týká akceleratorů. Ilanthe by nevyhnutelně vyslala pověřence, aby ho zastavil. Možná samotného Maria. Paula by si jeho zatčení vychutnala, ačkoli by se pravděpodobně spíš sám zabil, než aby připustil tak ponižující potupu.

Pět malých dálkově řízených pasivních senzorů vyklouzlo z moře a zaujalo pozice v různých výškách kolem budovy. Usadila se a vyčkávala. Z vypolstrovaného místa ve výklenku se vysunulo piano; tři sta let staré, vyrobené z citodřeva, které se v tlumeném světle kabiny blýskalo měkkým červenohnědým leskem. Nástroj byl ručně vyrobený v dílně na Lothianu Rozšířeným umělcem, který věnoval zdokonalování svého řemesla sto padesát let a překonal tak kvalitou dokonce i legendární výrobce pian ze Země. Paula si nechala udělat nové a jeho plný zvuk rozhodně stál za devadesát let čekání.

Posadila se na sametovou stoličku, vyndala noty a opět se pokusila zahrát *Für Elise*. Problém byl v nedostatku času na cvičení. Bylo by úplně snadné použít hudební program propojený s funkcí pro obratnost. Jenže Paula se chtěla tu skladbu naučit hrát *pořádně*. Piano tak krásné jako tohle si zaslouží jistou úroveň respektu a oddanosti. Prsty vedené programem by nebyly o nic lepší než si prostě pustit nahrávku.

Místní zvědavé ryby, které očichávaly neobvyklé vejčité těleso na mořském dně, si vyslechly tucet opakování prastaré melodie, přerušované a znovu rozehrávané s neutuchajícím odhodláním.

Druhého dne, když už hrála s mnohem větší sebedůvěrou, ji zaskočila velká postava v obnošené šatové vyjíždějíci z lesa na malém skútru na druhé straně Florakova pozemku. Paula musela uznat, že Troblumova loď je mimořádně dobře stíněná. Sestup *Spásy Mellanie* z oběžné dráhy nezachytily žádné senzory. Prsty jí bez pohybu visely nad klávesami z uměle vypěstované slonoviny a čekala, co se stane.

Skútr zastavil kousek od hraničních sloupků pozemku. Podivně se zakymácel, když Troblum otevřel spojení s Florakem. Pak dostal zelenou a nejistě vyplul k vile.

Brzy potom, co dorazil k předním dveřím a vešel dovnitř, se nad vilou zatáhlo silové pole. Náběžná hrana monzunu dorazila.

Troblum zavolal bezpečnostní sekci PNP:Řízení a ta přepojila hovor Paule. Dálkově řízené senzory se nemohly přiblížit dostatečně blízko k hranicím vily, aby měla během hovoru ostrý obraz Trobluma u bazénu, ale rozhodně viděla řadu exotických žlutých a zelených kvetoucích rostlin tvořících živý plot na otevřené straně bazénu. Nelhala mu. Rozhodně bude ve vile během dvou hodin.

Paula přikázala s-jádro zatáhnout piano zpátky do výklenku, vlezla si do brnění, aktivovala tři bojové boty uložené v předové komoře lodi a vystoupila z přechodové komory. Regravitační motory obleku ji vyzvedly nad hladinu přímo do bubnujícího deště pod těžkými bouřkovými mraky. Letěla nízkým rychlým obloukem na vrchol útesu nad bílou pláží a přistála u stříbrných sloupků vyznačujících hranice pozemku. Tři bojovníci se nad ní ochranně vznášeli, v přívalem dešti skoro nedetekovatelní. Neustále bily blesky. Zaměřily se na ni senzory a s-jádro vily se dožadovalo její identifikace.

„Očekáváš mě. Jsem Paula Myo, pověřenec PNP ve službě. Pusť mě dovnitř.“

Žádná odpověď. Hraniční sloupky zůstávaly aktivní, osm nejbližších tedy rozstřílela protonovým laserem. Oblek ji nesl k vile pět metrů nad zemí. Silové pole před ní tvrdlo. Kroužila kolem, dokud nebyla před otevřenou stranou budovy s trojúhelníkovým půdorysem. Voda čeřila silové pole a rozmazávala přímý pohled dovnitř. Nicméně viděla tři amazonkám podobné ženy v bikinách, spěchající kolem bazénu na pozice za kameny ve vodopádu. Malý soubor informací o Florakovi se zmiňoval, že takový druh osobní stráže preferuje.

„Ale no tak,“ zamumlala. Neměly na sobě ani brnění. Hloupé amatérky.

Zaujaly standardní formaci chránící vstup do vily. Paula odhadla, že se tam bude krčit i jejich šéf s Troblumem.

Dva bojovníci roboti vysypali hejno energopřísavek na vrchol silového pole. Černé kuličky klouzaly obloukem dolů. Kolem místa dotyku šlehala jasná záře energie a přísavky zpomalovaly, jako by kupole začala být lepkavá. Z mraků na nebi sršely blesky, přivábené mohutným výtryskem iontů, který jiskřil kolem každé přísavky a snažil se probít silovým polem. Tma v okolí přísavky se začala rozšiřovat a pomalu se nořily do pole, které už bylo tak přetížené, že nebezpečně rudě žhnulo.

Vroucí voda začala pronikat dovnitř a stříkala kolem bazénu. Ochranné silové pole vily žhnulo jako rudý trpaslík požídaný černou rakovinou. Paulino plné bojové skenování se propalovalo ochabující kupolí. Už viděla několik zbraňových vylepšení amazonek, ale zatím nedokázala lokalizovat Trobluma.

„Kde jsi?“ mumlala. Další mohutně vylepšený člověk se pomalu pohyboval vilou. Těžko to mohla určit přesněji, když týrané silové pole stále tvrdohlavě fungovalo. Po Troblumovi zatím žádná stopa, musí být hlouběji uvnitř, zřejmě pod zemí.

Opět udeřil blesk. Bojovní boti podpořili zásah třemi protonovými výstřely. To už bylo příliš. Silové pole se zhroutilo s ničivou zvukovou vlnou, která rozcupovala rostliny kolem bazénu a doutnající je poslala do nebe. Rozlétla se okna a na dlažbu se vysypaly dlouhé skleněné střepy.

Paula se vrhla k bazénu, hned jak začal déšť zalévat vilu. Amazonky spustily přehradnou palbu z rentgenových laserů a dezintegračních pulzů. Výstřely z gelové pistole neškodně klouzaly po silovém poli jejího brnění. Byla zmatená. Kraťas, nebo kdo vlastně rozstřílel kluzák, musel jistě mít silnější zbraně než gelovku.

„Deaktivujte svá vylepšení hned teď,“ rozkázala Paula. Bojovní boti se hnali skrz provazce deště k ženám. Dvě z nich na ohromné boty střelily a stahovaly se zpět do vily. Paula opřela dezintegrační pulz o jeden z kamenů ve vodopádu přesně ve chvíli, kdy ho opustila bojovnice ve světle zelených bikinách a utekla ze zničené terasy. Balvan se roztříštil na tisíce úlomků a ty se se zasekaly do zdí vily. „Stůjte,“ vykřikla. Ženy se ale poschovávaly uvnitř, kde Paula tušila dlouhou chodbu. Opět zaujaly defenzivní rozestavení. „Troblume, pojď ven. Jsem tu na tvé pozvání, proboha.“

Do silového pole jí zabubnovala další salva. Pavučiny oslepujících fialových poruch se s ohlušujícím hlukem rozběhly ze zasažených míst a odpařovaly déšť, který jí padal na ramena. Paula si povzdechla, zneškodnit ty blbé ženské, aniž by je zranila, nebude jednoduché. Její skenovací funkce propátraly vilu. Osoba s vylepšeními, kterou spatřila, se plížila po vzdálenější části amazonkami chráněné místnosti. Stále nikde neviděla Trobluma.

„Mám toho dost,“ rozhodla se Paula. Regravitační motory brnění ji zvedly ze země a rychle hnaly dopředu. Vystřelila dezintegrační pulz, rozmetala zeď před sebou i půlku střechy a vytvořila si tak vstup do haly. Mračno trosek v lijáku rychle kleslo. Ženy se rozdělily kvůli krytí a okamžitě upravily palebné úhly.

Senzory vně vily hlásily objekt přibližující se skrz provazce deště k pozemku. Velká loď, která se drží velmi nízko a letí ven z lesa po stejné trase jako Troblumův skútr. *Jeho hvězdná loď*. Paula prudce zpomalila, neznalá jejich schopností.

Z podlahy před ní vyrazily žluté a fialové lístky exotické energie. Osm z nich se stočilo, až byly jako zuby krvežíznivého predátora. Natáhly se sotva metr od jejího brnění a secvakly. Vytvořily široký válec. Roztočil se, lístky se opět oddělily, natahovaly se k ní, a natahovaly se opravdu rychle.

Regravy Paulina obleku ji tvrdě odstrčily dozadu. Sotva lapala po dechu. Spolu se třemi bojovými roboty spustily prudkou palbu na místo, ze kterého se exotická hmota objevila. Snažily se zničit generátor. Exotická energie se špičkou dotkla přední části jejího silového pole. Po jejím exozobrazení vytryskly podivné varovné kontrolky.

Země vybuchla.

Paula byla odhozena do vzduchu vysoko nad vilu a nekontrolovaně se točila. Na vteřinu si myslela, že zasáhla generátor exotické energie. Ale žluté přízraky se stále tetelily jako plameny v hurikánu. Trvalo to ještě vteřinu a pak zhasly.

Paula stabilizovala svůj nekontrolovaný let padesát metrů nad vilou. Když senzory zabraly výjev pod ní, spatřila obrovský kráter, který úplně roztrhl jednu stranu budovy. Byl dvacet metrů široký, půda v jeho stěnách doutnala. Spodek byl otevřený a vedl do nějakých podzemních prostor. Všude kolem ležel zkroucený železný šrot.

„Okamžitě sem,“ rozkázala Paula své lodi. Nařídila třem bojovým botům zaútočit na souřadnice generátoru exotické energie. Smrtící kanonáda dezintegračních pulzů a protonových laserů bičovala zem, ozařovala zničenou vilu žhnoucí září mnohem jasnější než blesky na nebi.

Paula rychle klesala, za každou cenu se chtěla vyhnout kontaktu s exotickou energií. Předtím měla štěstí, ale generátor může zneškodnit ji, oblek i všechno ostatní. Někdo se drápal z kráteru. Prostorový sken jí ukázal mohutnou osobu. Rozšířený se sotva funkčním silovým polem.

„Troblume,“ zavolala elektronicky.

Zavrával a zastavil se na vrchu kráteru. Kroutil hlavou, jako by byl opilý.

Alexis Denken prorazil hladinu a prudce zrychloval. Bojovní boti vystřelili z držáků na přídí, aby přispěli krycí palbou. A další loď se zničehonic řítila k vile rychlostí devíti machů, těsně nad okolními nízkými kopci a s neskutečným rachotem zmučeného vzduchu.

Paula dosedla na rozbahněnou půdu, která ještě před pár minutami byla příjemným živým plotem. První loď se dostala ke kráteru. Měla kuželovitý profil klasické vesmírné stíhačky, s osmi dopředu zakřivenými paprscitými křídly. Přídí se naklonila k Troblumovi, s otevřeným uzávěrem přetlakové komory.

„Stůj,“ řekla mu Paula. Pak jí prostorový sken ukázal další postavu, která se mezi rozvalinami vynořila z podzemí vily. Bíle žhnoucí, zcela netečnou k jakémukoli skenování. Paula se přestala zabývat Troblumem, instinktivně věděla, že teď čelí skutečné hrozbě. Dívaly se na sebe přes mlhu nad zbytky bazénu.

Alexis Denken burácivě proletěl monzunem obklopený svým doprovodem bojových botů. Zastavil za Paulou, vznášel se pár metrů nad zemí a protáhl své silové pole tak, aby zakrylo i ji. Palebná síla schopná vypařit město střední velikosti mířila na trpytící se postavu klidně stojící mezi rozvalenými zdmi. Troblum zmizel v komoře své lodi

a plavidlo zamířilo kolmo nad bouřková oblaka. Pak přiletěla třetí hvězdná loď. Paula očekávala, že spustí palbu na Troblumovu loď. Ale místo toho zaujala pozici za bílou postavou v zrcadlovém obraze Pauly a *Alexise Denkena*. Troblumova loď stoupala vzhůru na dvaceti pěti g. *Alexis Denken* hlásil, že většina mocných zbraňových systémů nezvané lodi je připravena k palbě.

„Mariusi, jsi to ty?“ zeptala se Paula.

Bílá postava někam ukázala. Kraťas Florak zkázu přežil. Plazil se po rozbité dřevěné podlaze a krvácel z mnoha tržných ran.

„Sakra,“ sykla Paula. Pokud by si to rozdala se svým soupeřem, výsledek by byl nejistý. PNP ji vybavilo dobře, ale frakce, jejímuž zástupci zde očividně čelila, měla také značně působivý arzenál. Kdyby vyhrála, nikdy by nezjistila, kdo tak bezostyšně vyzval ji a jejím prostřednictvím i PNP. Z poraženého by nezbylo nic než rozptylující se roj iontů. A ať by vyhrál kdokoli, nevyhnutelně by to vedlo ke ztrátě těla Kraťase Floraka a pravděpodobně i k jeho smrti. V troskách vily mohou být další přeživší; měl několik těch blbých amazonek jako osobní stráž. Navzdory všem rysům a vlastnostem, jichž se za ta století zbavila, její přesvědčení o správném a špatném zůstalo nezměněné. Ona, Paula Myo, nemá právo vystavovat civilisty nebezpečí, ani civilisty tak odpudivé, jako je Florak. Její role ve vesmíru spočívala v prosazování práva. Jakkoli jí v tuhle chvíli Florak překážel, nemohla riskovat, že by doznal újmy.

Každopádně Florak bude cenný svědek. Se soupeřem, jako je frakce, bylo nejlepší vypořádat se v rámci PNP, a ne aby se tu do sebe ona a pověřenec pustili.

Stála nehybně a sledovala studeně žhnoucí postavu na druhé straně bazénu. Její sken se snažil prozkoumat zářící silové pole, ale nemohl najít jedinou chybičku. Jedna věc: nebyl to Marius, ten je větší.

Bílá postava byla vyzvednuta do lodi. Zvedla ruku a výsměšně zamávala. Hloupé zavlnění v bocích, komora se uzavřela a odřízla svítící záři. Hvězdná loď hladce vklouzla do bouřkových mračen, zanechala za sebou tmavou spirálu a zmizela ve stratosféře. Paula použila senzory *Alexise Denkena*, aby ji sledovala, jak nejdéle to půjde. Maskovací efekt se spustil, když byla pryč z ionosféry. Zůstávala nepatrná kvantová charakteristika, kterou ještě dokázalo s-jádro detekovat při zrychlování nad rovníkem, a pak musela skočit do hyperprostoru. Nejpřesnější senzory PNP dokázaly vysledovat drobná narušení kvantových polí, což ukazovalo na ultrapohon. A to bylo všechno.

Paula sevřela rty a zapískala jeden dlouhý tón. Bojovní boti vznášející se nad vilou jí ukázali Kraťase Floraka, který se svíjel bolestí na zničené dřevěné podlaze. Přirýtila se právě včas, aby viděla podivné šedé výrůstky rašit z jeho úst a nosu.

Její u-patron navázal spojení přímo s Kraťasovými makrobuněčnými klastry. „Floraku? Můžete přijmout tohle?“

Z očí se mu vyhrnula šedá ochmýřená hmota.

„Kdo to byl, Floraku? Víte, kdo to udělal?“

Jedinou odpovědí bylo zrnění.

„Dobrá, беру vás do léčebné komory. Má loď má tu nejlepší ve Společenství. Budete v pořádku.“ Zvedla ho a vhodila přímo do přechodové komory, současně nařídila s-jádro zahájit dekontaminaci prvního stupně. Ta šedá plíseň se jí opravdu nelíbila.

„Držte se, Floraku, budete v pořádku. Jen mě neopouštějte, ano?“

Dostat ho do kabiny trvalo jen pár vteřin, ale při ukládání do komory velikosti rakve se zmítal. Ocelově lesklé víko se za ním ladně zaklaplo.

Sken odhalil, že šedá hmota napadla celé tělo a sežrala nebo poškodila všechny orgány. Obtočila se kolem nervů, nepoškodila je, ale zabrala pro sebe. Paula zoufale a znechuceně odečítala data a pozorovala, jak vetřelec pouští nepřetržitý proud impulzů do všech nervových vláken ve Florakově těle. Šlahouny v mozku mu stimulovaly vybrané nervové cesty, aby zajistily, že jeho stav vědomí zůstane nezměněný.

Nezbývalo dost původního masa, aby ho mohla komora obnovit. Paula pozorovala, jak Florak zemřel v takové agonii, jaké jen lze v lidském nervovém systému dosáhnout.

„Odeber mu paměťový článek,“ rozkázala léčebné komoře. Ale ani to nešlo, šedé šlahouny ho odhryzaly a zničily. Odečítala údaje s rostoucím zděšením. Ta šedá věc byla zřejmě bionickým virem schopným napadnout organické i neorganické sloučeniny. Už se šířila i do nástrojů a manipulátorů pracujících s Florakovým tělem, přeměňovala je v sebe a stejným způsobem se pomalu blížila k plášti lékařské komory.

„Do prdele!“ zavrčela. *Alexis Denken* vystřelil pryč z atmosféry do výšky pět tisíc metrů a celou lékařskou komoru odhodil. Vzdalovala se od lodi a odlesky slunce se třpytily na kovových a plastových částech. Paula ji několikrát přejela silným gama paprskem, aby se ujistila, že jediná molekula viru nezůstane pohromadě, a práci ukončila dezintegračním pulzem. Bíle žhnoucí struska, která zbyla z lékařské komory, se rozpadla na roj prchavých částíček.

Alexise Denkena teď zaměřilo několik pozemních senzorů. S-jád-ro obdrželo požadavky k identifikaci z každého města na planetě. Paula je prostě ignorovala a letěla zpět do vily.

Bojovní boti kroužili kolem a monzun stále zaplavoval ruiny. Rozmlácenou dlažbou tekly dlouhé potůčky plné špíny a bahna z drobné suti. Paula se skrz ně brodila ve svých obrněných botách a opatrně sestupovala do kráteru.

Obnažená půda ve stěnách byla lehce radioaktivní. Špioboti slétli dolů, aby prozkoumali zbytky podzemní komory. První, co zpozorovali mezi vším ohořelým plastem a zkrouceným kovem, bylo spálené tělo. Vypadalo to na další z Florakových osobních strážkyň. Pak rozpoznali charakteristiku šedé hmoty. Jedna skvrnka šplhala po rozbité skále. Okraje se vlnily touhou po růstu.

„Ksakru,“ zaklela Paula. Nedalo se nic dělat. Povolala dva bojové boty a začala celý prostor systematicky sterilizovat gama lasery. Tehdy zavolala PNP. „Trošku se to tady zvrhlo,“ přiznala.

„Akcelerátoři musejí zoufale chtít Trobluma umlčet.“

„Ne. O to tady nešlo.“ Paula stála ve zbytcích haly a skenovala rozbité součástky generátoru exotické hmoty. Moc toho nezbylo a byla si dost jistá, že její palba celou zodpovědnost nenese. V nějakém okamžiku souboje se to zničilo samo. „Ať tu byl kdokoli, mohl ho zneškodnit ve vteřině, kdy se objevil. To neudělali. Chtěli ho na mě použít jako návnadu. Exotická hmota mě měla uvěznit. Je to mimořádně propracovaná past. Někdo si dal hodně práce. Měla jsem štěstí, že přiletěla Troblumova loď, ještě vteřinu a chytilo by mě to.“

„Pořídila jste si za ta léta velmi mnoho nepřátel.“

„Ano, ale za tímhle stojí frakce. Mají loď s ultrapohonem, který se prakticky vyrovná *Alexisovi Denkenovi*, mají tenhle odporný virus a věděli, že přijdu na schůzku s Troblumem. Logicky musejí být ve spojení s akcelerátory, a přesto Trobluma nezneškodnili. Na koho by se v tomto okamžiku mohli akcelerátoři obrátit a ten pak neudělal, co potřebují nejvíce, tedy umlčet Trobluma? To nedává smysl. Tato osoba rozhodně nevypadá, že by měla morální zábrany kohokoli zabít. A já jsem očividně měla skončit v mučírně nebo něčem podobném.“ Už když to říkala, v hlavě jí narůstal velmi špatný pocit. Vzpomínala si na trapné pohyby, které zářící bílá postava předváděla, když stoupala do lodi. Jedna osoba by takovému obrázku rozhodně odpovídala – ale to nebylo možné. *Ta osoba* měla zcela určitě pozastavený život, a bylo tomu tak už přes devět set let. Samozřejmě, pokud by ji odtamtud někdo dokázal dostat, byly by to frakce... „To by si netroufli,“ zašeptala. Jenže akcelerátoři byli stále arogantnější. A své kroky plánovali po desetiletí.

„Co zamýšlíte dál?“ zeptalo se PNP.

Paula se rozhlížela po deštěm nasáklém prostranství, když znovu uhodil blesk. „Potřebuji kompletní forenzní ohledání místa činu. Je to na dlouhé lokte, ale pokud nám tu cokoli může říct, kdo a kde vyrobil klec z exotické hmoty, potřebuji to vědět.“

„Okamžitě vyšlu tým.“

„Děkuji. Podívám se trochu lépe na Trobluma. Musím zjistit, kam zmizel. Nic jiného dělat nemůžu, dokud pro nás Oscar nechytne Druhého snícího.“

„Jak si přejete.“

Paula vzhledla k divokým mračnům a přála si, aby byly vidět hvězdy. „Něco nového s pohlcovací fází?“

„Zatím ne.“

„Budeš schopné to přežít?“

„Nevím. Co budete dělat vy?“

„Nakonec? Jestli to nepůjde zastavit? Nejsem si jistá. *Výsostný anděl* mě vezme do jiné galaxie, pokud budu chtít. Teď ale musíme zabránit našemu milému druhu, aby vše ještě zhoršil.“

*

Araminta celou noc nespala. Jak by mohla?

Ne, řekla.

Ne Pánovi nebes. Řekla ne entitě, která nabízí pořádné části lidstva, že ji povede k něčemu, co považuje za svoji nirvánu.

Řekla ne. Protože: *Já jsem Druhý snící.*

Jsem to já. Já!

Ó, Ozzie, prosím, pomoz mi. To prostě nemůže být pravda.

Já, přemílala pořád dokola. Jak to můžu být já? Kvůli nějakému vzdálenému předkovi, o kterém až do předešlého dne nikdy ani neslyšela. Ta Mellanie a její přátelství se Silfeny. To všechno, všechno neznámo z minulých staletí na ni dopadlo, sebralo jí osud, svobodu. Osud si vybral ji.

Mě!

A teď k ní budou vzhlížet miliony a miliardy stoupenců Živoucího snu, aby jim pomohla přidat se k Pánovi nebes. A ona řekla ne.

Pán nebes byl překvapen. Dokonce šokován. Cítila to zraněné ohromení i poté, co přerušila kontakt. Nebyla to odpověď, která by zapadala do jeho reality. Stejně dobře by mohla říct ne gravitaci, mělo by to stejný smysl.

Děsilo ji, co udělala. Ale bylo to instinktivní. Nechtěla být Druhý snící. Jen pár hodin před kontaktem se rozhodla, po dnech sebezpytu, jak naloží se svou budoucností. Měla se stát paní Boveyovou (Bovyeovými). Měla si pořídit víc

těl a stát se mnohočetnou. A žili by v tomhle parádním domě, nebo by postavila nový, stejně úžasný. A polovina jejích těl by byla pořád v posteli. Udělala by ho tak šťastným, jako on udělal ji. A budoucnost by byla skvělá a krásná a plná příslibů. Mohli by mít děti. Jaké děti mají mnohočetní? Chce je? Ještě o ničem z toho nemluvili. Tolik toho na ni v nastávajících letech čekalo, tolik objevů. Tolik radosti.

Samozřejmě že řekla ne. Co jiného měla říct?

Nebudu toho součástí. To nejsem já.

Miliardy to tak chtěly. Budou na tom trvat.

Ale nikdy nezjistí, kdo jsem. Už s Pánem nebes nikdy nepromluví.

Rozhodla se tak, když se na obloze venku objevil úsvit. Byla zoufale unavená a třásla se. Na tvářích měla zaschlé slzy od tichého pláče. Osaměle plakala a na okna dopadal jemný deštěk. Ale teď už věděla, jak dál. Bude si stát za svým.

Vedle ní na velké posteli ležel na zádech mladý blondatý pan Bovey, trochu se mračil a škubal pusou, zdál se mu zlý sen.

Ne tak hrozný jako ten můj, řekla mu tiše. Ani on se nic nedozví, rozhodla se, břemeno by bylo příliš velké. *Není to navždy. Jednou to skončí. Vydržím to a dostanu se z toho.*

Araminta se naklonila a políbila mladistvé tělo. Napřed jemně. Na čelo. Na tváře. Na ústa.

Zachvěl se. Zlý sen odezněl. Usmála se a políbila ho na krk. Hladila jeho pružné svaly na prsou a koktejlový program se jí začal uvolňovat z lakun. Hukot v hlavě se uklidnil, dýchala pomalu a pečlivě, podle vlastního vnitřního rytmu, aby dosáhla vytouženého klidu. Teď se může plně soustředit na tělo vedle sebe.

Celou následující hodinu se nenechala ničím rozptylovat, žádnými vnějšími myšlenkami a pochybami. Bylo tak příjemné zapomenout na Pány nebes, Druhé snící a Živoucí sen a místo toho se věnovat pořádně sprostému lidskému sexu.

„Promiň mi, zvlášť po tom ránu, ale nevypadáš úplně dobře,“ řekl pan Bovey.

Araminta zdráhavě přikývla a konečně vylezla z velké vany. Byla pohoda jen si hovět v navoněné vodě s olejíčkem, mnohem větší než jen skočit si na minutku do sporulační sprchy. Jednou si to její nebohé tělo zasloužilo. „Jestli v tom nemáš prsty ty,“ škádčila ho. Ale nedokázala to říct správným tónem. Myšlenky se jí vracely k odhalení minulé noci tak jistě jako příliv.

Mladý Kelt jí podával obrovský ručník. „Jsi v pořádku? Nerozmyslela sis to?“

„Ozzie, ne! Tohle je jediné skutečně dobré rozhodnutí, které jsem udělala. Nejspíš vůbec jediné.“

Hrdě se usmál, ale nemohl úplně skrýt strach. „Vypadáš... ustaraně. Mám obavy.“

Začala si třít vodu z nohou. „Bylo toho tento týden hodně. Jsem v pohodě, jenom jsem se špatně vyspala, to je vše. Až se dostanu domů, dám si energetický koktejl.“

„Domů?“ zamračil se.

„Stále musím dokončit ty byty. Oba víme, že potřebuji peníze.“

„Jasně.“ Poškrábal se s vyplašeným výrazem na hlavě. Ara-minta na tohle nebyla zvyklá. Kdykoli vedli vážný rozhovor, pan Bovey vždy upřednostňoval své černošské tělo ve středním věku, to, se kterým byla na prvním rande a které by téměř mohlo být jejím otcem. Nikdy nezjistila, jestli to dělá schválně.

„Hele,“ řekl. „Nerad jsem poslem špatných zpráv, ale evidentně jsi ještě dneska ráno nebyla v unisféře.“

Už jen to, jak to řekl, jí skoro zastavilo srdce. Než šli včera do postele, nechala u-patrona potlačit jakýkoli kontakt s unisférou; teď se opět připojil a začal vyhazovat nejdůležitější novinky. „Ach, veliký Ozzie,“ zašeptala. Bylo tam všechno. Výsadek ellezelinských vojsk v docích. Hybridní jednotky pohybuující se po městě. Velké kapsle hlídající na obloze, zastavující osobní dopravu.

Doběhla k oknu a viděla za ním ve světle rozbřesku několik kapslí, tmavé, zákeřné ovály, nečinně se vznášející proti zšeřelým mrakům nad řekou Cairn. Colwynské silové pole, které mělo chránit před špatným počasím, zakrývalo celé město. Neblížila se ale žádná bouře, kvůli které by to okupanti dělali. Chtěli zabránit jakékoli kapsli v odletu.

A co bylo horší, mnohem horší, ředitel Trachtenberg ze stanice Centurion informoval, že Prázdnota začala expandovat. Pohlcovací fáze, jak tomu říkali všichni komentátoři. A všichni si také byli jisti, že za to může Druhý snící a jeho odmítnutí Pána nebes. Náhody neexistují. Ta fráze jí zněla pořád dokola hlavou. Všichni ji říkali.

„Nemůžu tu zůstat,“ zasténala.

„Děláš si legraci? Je to tam nebezpečné. Cenzurují zprávy, ale naši milí sousedé to nenechávají jen tak. Už bylo několik potyček, a to ještě není skoro ani ráno.“

Jsou tu kvůli mně, uvědomila si. *Okupují celou planetu, znásilňují ji kvůli mně. Ozzie, odpusť mi.*

„Pojeďu přímo domů,“ řekla tvrdohlavě. „Musím se dostat do bytů. Jsou všechno, co mám, to přece víš.“ Cítila se podle, bylo to emocionální vydírání, ale potřebovala se jen dostat od něj pryč. Bylo to úplně špatně, chtěla si ho vzít,

měla by mu věřit. Prostě ale nemohla riskovat a svěřit mu něco takového řádu. Souhlasil, že si vezme holku, která se snaží stát se prodejcem nemovitostí, ne chodící galaktickou katastrofu.

„Rozumím,“ řekl velice neochotně. „Ale zastavili veškerou dopravu kapslemi. Půlka ze mě je zaseklá všude po městě.“

Araminta si začala oblékat šaty. Měla v koupelně celou skříňku, takže se aspoň mohla obléknout prakticky, do černých džínů a modrého svetru. „Mám pořád v garáži tříkolku. Nechala jsem ji tam před pár týdny.“ Její u-patron horečně kontroloval dopravní omezení v Colwynu. Sít dopravního řízení zcela zakázala soukromou vzdušnou dopravu, vše dle vyhlášky starosty a viotijské federální dopravní agentury. Nicméně pozemní vozidla mohla v rámci města fungovat stále, i přes výstrahu, že je občané mají používat jen pro nezbytné jízdy. Spousty článků odkazovaly k oficiálním věstníkům viotijské vlády a vyjadřovaly se k přijetí do Zóny volného obchodu na planetární úrovni a jak se po krátkém přechodném období vše vrátí k normálu a započne silný ekonomický růst, který přinese zásadní zlepšení pro každého. Na okamžik si vybavila Likana a jeho velké plány se Zónou volného obchodu, ale pustila to hned z hlavy.

„Nech to vyřídit některé ze mě,“ řekl pan Bovey. „Můžu byty zkontrolovat sám.“

„Nehodlám začít náš společný život tím, že na tobě budu závislá,“ řekla a nenáviděla se za to.

Vypadal ještě zkroušeněji. „Dobrá. U Ozzieho, ty jsi ale umanutá.“

„Ber to jako vytrvalost a uvědom si, jak se ti to líbí v posteli.“

„Ozzie pomáhá vojákům, kteří se ti dostanou do cesty.“ Ale jeho povzbudivý úsměv nebyl tak úplně od srdce.

„Nepředpokládám, že by jeden ze mě mohl jít s tebou?“

„Máš pozemní vozidlo?“ zeptala se.

„Ne.“

„Jsi moc hodný. Pořád si mě chceš vzít?“

„Ano.“

„I když mě pak bude tolik?“

„Hlavně na sebe dávej pozor.“

K zamávání na rozloučenou se z něho shromáždil celý tým. Nastoupila na tříkolku. Byla trochu překvapená, že baterky jsou stále z poloviny nabité. Nonšalantně zamávala a na všech známých obličejích se usadil stejný zachmuřený výraz. Vyjela po úzké šterkové cestě, která se proplétala pozemkem k silnici. Ve chvíli, kdy mījela posledního z něj, si byla téměř jistá, že ji rozhodnost opustí, okamžitě se vrátí a všechno mu řekne. To se snoubilo s hrůzou, že už ho nikdy neuvidí, že i přes její odhodlání je to pro ni příliš velké sousto.

Pokud je to tak, nemůžu ho do toho zatáhnout.

Proto pokračovala plynule a neochvějně, přes zahradu, která se po nočním dešti ještě leskla vláhou. Automatická železná vrata na konci cestičky se skřípavě otevřela. Už byla pryč, na prázdné silnici lemované vysokými lakfoly, jejichž červenozelené listy ševelily v lehkém vánku, který se honil pod městským silovým polem.

Nejhorší částí výletu byl přejezd velkého jednoobloukového mostu na severní břeh. Cítila se strašlivě na ráně pro velké kapsle, které se sunuly vzduchem na obou stranách mostu. Bylo zvláštní vidět město bez normálního provozu kapslí, jako by metropole byla zraněná. Lidé na mostě vypadali, že cítí to samé. Mnoho obyvatel se rozhodlo jít do práce pěšky a projevit tak v co největší míře vzdor tvrdošíjným lpěním na dodržování normální pracovní rutiny. Veřejné taxíky se stále hemžily po centrálních kolejích, nacpané přespolními pracovníky. Neměla tušení, že tolik lidí má tříkolku; většina z nich evidentně nevyjela z garáže několik let.

Když se Araminta dostala na nejvyšší bod mostu, dovolila si ponořit se do místního gaiapole. Hned ucítila pronikavé emoce ostatních obyvatel města, odhodlání a vztek, které do ní vyzařovali a vzájemně se v nich podporovali. Bylo to povzbuzující spříznění; přesto se neodvážila uvolnit ani kapičku svých pocitů. Byla si až příliš vědoma toho, že lidé jako Danal pátrají ve sběrných uzlech a snaží se odhalit jakoukoli stopu jejích myšlenek, její pozici, její totožnost. A ironií osudu si od ní koupil jeden z lovců byt a žil doslova krůček od kořisti, aniž by to oba tušili. Říkala si, jestli by z ní teď dokázal vycítit vinu, která na ní ulpívala.

Viděla před sebou tři kapsle, vznášely se na vzdálenějším konci mostu. Tlačily se tam tucty obrněných ozbrojenců a kontrolovaly každého, kdo chtěl projít. Skoro se na místě otočila, jenže to by vzbudilo pozornost. Sledovali celý most a taková reakce by jim neutekla, tím si byla jistá. Pokračovala a přemýšlela, co by asi udělala její příbuzná Mellanie: ta, která jí odkázala tolik potíží. Byla drsným vládním agentem, válečným hrdinou? Proč se stala přítelkyní Silfenů? Araminta si slíbila, že až se dostane domů, hned se pořádně podívá na ženu, jejíž to byla všechno chyba.

Ozbrojenci jednoduše stáli v řadách, zastrašovali svým množstvím a s puškou na prsou čekali, až k nim lidé z mostu dojdou či dojedou. Uzly v unisféře na konci mostu si proklepávaly u-patrony. Araminta poslala identifikační certifikát a nervózně hleděla na robustní postavy. Jakpak asi vypadají jejich tváře? Do gaiapole od nich nic nepronikalo, což je u lidí spojených se Živoucím snem zvláštní, museli přece mít gaiazrna. Byli nervózní? Určitě věděli, že je celá planeta nenávidí.

Ať k identifikaci Druhého snícího používali ozbrojenci jakékoli s-jádro, nezdálo se, že by věnovalo Aramintě zvláštní pozornost. Nevšímali si jí ani ozbrojenci, kolem kterých se kodrcala na tříkolce. Nedaleko se shromažďovala

skupinka mladíků. Vlhkým vzduchem se rozlehly výkřiky namířené na ozbrojence. Několik druhů konstruktbotů se kolébavě sunulo k tmavým řadám, výhruzně mávali energonástroji a vypouštěli škodlivé programy, které blokovaly a zkreslovaly uzly v kybersféře.

Ujela po Gathano Avenue sto metrů a most nechala za sebou. V tu chvíli velitel ozbrojenců konečně zahájil akci proti provokujícím a agresivním botům. Výkřiky nabraly na intenzitě a hlasitosti, přerušované nepříjemně vysokým bzukotem energetických zbraní namířených proti botům. Přehnaly se nad ní dvě kapsle s posilami a Araminta raději zrychlila. Pobyt ve vazbě si opravdu nemohla dovolit.

Když se o čtyřicet minut později dostala ke svým bytům v Bodantu, pohybovalo se v blízkém parku znepokojující množství lidí. Věděla, že v tom hrají roli předsudky, ale většina z nich vypadala jako členové gangů, které podle zpravodajství unisféry sídlily v sousední čtvrti Helie. Když si pustila jejich vyzařování do gaiapole k tělu, našla v parku atmosféru temného nepřátelství, děsivější než vztek normálních občanů. Tihle sem šli na jistotu. Násilí viselo ve vzduchu.

Zajela do podzemní garáže, vděčná za dvojité zabezpečení vrat, a pak vyjela výtahem nahoru. Když se ve čtvrtém patře otvíraly dveře výtahu, modlila se, aby Danal a Mareble byli buď pryč, nebo ji neslyšeli na chodbě – udělala zvukovou izolaci správně? Přívrženci Živoucího snu se nastěhovali před dvěma dny s tím, že už nemohou čekat na oficiální kolaudaci, což jí přidělovalo spoustu práce s dokončováním, aniž by už měla peníze na účtu. *Snad je nepotkám!*

Dveře bytu, který používala pro sebe, se za ní zavřely. Přitiskla se k nim zády, jako by chtěla pomoci staromódnímu mosaznému zámku. Žalostně záupěla a svezla se na parkety.

Můžu prostě zůstat tady. Nemusím chodit ven. Můžu se živit nutričním roztokem z kulinářské jednotky. Můžu pracovat na dokončení dvou posledních bytů. Než budu mít hotovo, tak se všechno přežene.

Kromě expanzní fáze Prázdnoty. Ale s tím bojují Raielové, tak to psali na unisféře.

Smutný sebeklam, to jí bylo jasné.

Asi po půlhodině zavolala Cressida. Už jen její ikonka Ara-mintu nekonečně povzbudila. Pokud někdo věděl, co si má počít, byla to Cressida. A možná, jen možná, by mohla sestřenici říct o Druhém snícím.

„Zlato, jak je ti? Kde jsi?“

„V pohodě, díky. Jsem v bytech.“

„Och. Myslela jsem si, že jsi s panem Boveym.“

„Byla jsem. Přijela jsem domů dnes ráno.“

„Tys jela přes město sama?“

„Ano. Bez potíží. Měla jsem tříkolku.“

„Drahý Ozzie, zlato, to byla pěkná blbost. Nic takového už znova neuděláš, je ti to jasné? Nedělám si legraci. Za chvíli to tu začne být pěkně ošklivé. Mluvila jsem se svými kontakty na radnici a ve státní správě. Ti hajzlové ze Živoucího snu tady zůstanou. Viotie je kvůli naší vylízané předsedkyni vlády úplně v hajzlu.“

„Jo, to vím,“ řekla chabě.

„A to nejhorší místo, kde může kdokoli být, je Colwyn. Myslí si, že tam žije ten čurák Druhý snící. Nemá jim šanci uniknout. Už touhle invazí porušili všechny články ústavy Společenství a rozhodně s tím nepřestanou. Víš, koho poslali, aby na pátrání dohlíželi?“

„Ne.“

„Nikomu to neříkej, ale červí dírou prošel převzít velení sám klerik Phelim.“

„Kdo je to?“

„Och, zlato, kde žiješ? Je to Ethanův náčelník štábu, sám vykonavatel. Většího zmetka nepotkáš, a to i když je na seznamu i tvůj starej kámoš Likan.“

„Ach, veliký Ozzie.“ Araminta si přitáhla kolena k bradě a pevně si objala nohy.

„Zlato, promiň, nechtěla jsem tě tak vyděsit. My budeme samozřejmě v pohodě. Vlastně proto volám. Existuje cesta pryč, pokud by tě to zajímalo.“

„Jaká cesta pryč? Ochranná kupole je zapnutá, ven se nikdo nedostane.“

„Cha, ta jen odrazuje kapsle. Vždyť ta zatracená věc nás má chránit před mraky a větrem, ne odvrátit válečné lodě Ocisenského císařství nebo hranici Prázdnoty. Ve skutečnosti je tam velká mezera, vlastně aspoň dvacet metrů, kterou může mezi spodní hranou kupole a zemí normálně proudit vzduch. Jinak bychom se do týdne všichni udusili.“

„Takže se přes ni dá dostat?“

„Ano. Než to zajistí svými vojáky, můžeme prostě odejít. A i potom se dají použít různé tunely, pokud znáš správné lidi. Můj u-patron ti pošle soubory. Každopádně jde o tohle: přátelé a já si pronajímáme hvězdnou loď. Odjíždíme úplně, ne jenom z Colwynu, ale i z Viotie. Je na ní pro tebe místo, pokud chceš, držím ti ho v rámci rodinné rezervace.“

„Chm... ale pan Bovey?“

„Zlato, to bys potřebovala pětihvězdičkovou loď, aby se tam vešli všichni z něj. Buď realista. A buď praktická. V takových časech se musíš postarat o svůj zadek.“

„Ale oni nikoho z města nepustí, natož z planety.“

„To nech na nás. Každý, kdo věří, že Živoucí sen je ne-udolatelná síla, očividně zapomněl na právníky. Najímáme si v zahraničí vlastněnou loď s plným diplomatickým statutem. Pokud se ji Phelim pokusí omezit, zjistí, že se dívá do hlavně dezintegračního kanonu Flotily. Schválně, kdo mrkne první.“

„Jasně.“

„Takže do toho jdeš, nebo ne?“

„Já... já nevím.“

„Jedna věc, zlato, kterou ti musím říct. Nebude to levný. Jak to vypadá s prodejem bytů?“

„Ach. Ne moc dobře. Za poslední dva stále nemám zálohu a nedokončila jsem ani ty další. Teď si nikdo nic nekoupí.“

„Ano, to je potíže. Nenašla jsi žádného blbečka, kterému bys je střelila? To už je fuk. Nikdy bys neměla podceňovat trh, když jde o to vydělat prachy. Dej tomu den, a na polovině Vnějších planet se objeví spekulanti, kteří budou nabízet občanům Viotie hotovost za jejich firmy a majetky; bude to o dost méně, než se platilo včera, ale oni myslí v dlouhodobém horizontu. Až Živoucí sen chytne Druhého snícího, věci se začnou uklidňovat. Za dvacet let už bude všechno v normálu a ty nemovitosti budou pětikrát dražší.“

„Pokud bude vše zase v normálu, proč odjíždíš?“

„V normálu na teokratickou planetu Zóny volného obchodu, zlato. Na takovém místě zbytek svých životů strávit nehodlám, pěkně děkuji. Chci liberální, na obchodě založenou demokracii se spoustou příležitostí pro nedorozumění a konflikty, jež to přináší. Kdekoli jsou neshody, tam jsme i my, právníci s nabídkou pomoci. A pomoc znamená hodně peněz. Když jsme u toho, už jsem si převedla peníze na jinou planetu.“

„Už?“

„Samozřejmě, zlato; banky se mohly přetrhnout. A nebyla jsem první. Právě teď z planety odtéká dost peněz, aby se naše milovaná předsedkyně vlády ocitla v grandiózní ekonomické noční můře už během oběda, a to ani nemluví o zítřku. Jediné, o co by se měla starat, je, jak moc bolestivá bude ztráta těla, až se k ní dostanou její dříve oddaní voliči – chceš, abych se podívala na výprodej tvých bytů? Mám polointeligentní ekonomické vyhledávače, které tím můžu pověřit.“

„Hm, jo. Ano, myslím.“

„Výborně, takže ti ten lístek rezervuji.“

„Ano. Udělej to,“ řekla Araminta bez přemýšlení. Odejít nechtěla, ale musela Cressidu nějak uchlácholit, a cokoli jiného by bylo podezřelé. *Ozzie, moc dlouho to netrvalo, a je ze mě paranoidní pletichář.*

„Neboj,“ řekla Cressida. „Za deset dní budeš popíjet koktejly u bazénu na Lacinalské terase na Etinně. Bude to sranda, nový začátek.“

Hovor skončil a Araminta napůl v mrákotách zírala na nedokončený loftový obývací. Nemohla uvěřit, že by Cressida tak bezstarostně opustila celý svůj život, i když taková právě byla: pohotovější a chytřejší než kdokoli jiný. Pravděpodobně prošla procesem šoku, vzteku, vyhodnocování, kalkulace a akce během první hodiny; Araminta byla v tom okamžiku stále pevně zabředlá ve fázi šoku. Rozhodně zatím nepřemýšlela, jak bude vypadat život na Viotii, až se věci usadí; a Cressida měla samozřejmě pravdu, budou členem Zóny volného obchodu už napořád. Leda by Senát nebo Flotila intervenovaly, případně viotijští obyvatelé zosnovali vzpuru.

Nebo nás pozřela Prázdnota.

Ať už přinese budoucnost cokoli, v jednom měla Cressida pravdu, Araminta nemůže jen čekat a doufat, že ji nikdo nenajde. Začala přemýšlet, jaký politický a ekonomický kapitál musela invaze na planetu stát. Klerik Uchovatel Ethan a jeho kumpán Phelim by to neudělali, pokud by jen doufali, že náhodou zakopnou o Druhého snícího. Mají plán. A to dobrý plán.

Araminta se donutila vstát. Nevěděla, co bude dělat, ale nedělat nic nepřípadalo v úvahu.

★

Trvalo to dvě hodiny, včetně pobytu v lékařské komoře, ale nakonec se Troblum přestal klepat. Když ho komora propustila, stěží se dopotácel těch pár metrů ke svému velkému křeslu. Ponořil se do polstrování v obavách, že se opět rozklepe. Lékařský výpis v exozobrazení mu ukazoval, kolik drog mu právě koluje v krevním oběhu a spolu s bionikou potlačuje jeho primitivní reakci. Byl *vyděšený*.

Také byl poměrně překvapený, že je stále naživu. Vše, co si pamatoval z neutrono-laserového výstřelu, byl oslepující záblesk a hluk tak velký, že ho cítil spíš v kostech než v uších. Bionika mu stále opravovala sítnice a vnitřní ucho. Že se dohrabal k přechodové komoře lodi, byl zázrak; s-jádro ho muselo navigovat, říkat mu, jak má pohnout každou končetinou.

Ale byl naživu a téměř nezraněný. S-jádro pomocí senzorů sledovalo, jak Koččina hvězdná loď odlétá od vily a pak mizí. Její maskovací systémy byly stejně dobré jako ty jeho, pokud ne lepší. Nechtěl tady čekat, až se dozví, jak dobrá

je i Paulina loď. Jednoduše zapnul maskování a nahodil hyperpohon. Teď vyčkával v transdimenzionální mezeře deset světelných let od Sholápuru.

„Měl jsi štěstí,“ řekla Catriona Saleebová.

„Já vím.“ Pohlédl na jediný předmět ze sbírky, který přežil. Ruční organizér Mellanie Rescoraiové ležel na podlaze, kam upadl. Foxorové pouzdro bylo na hranách zčernalé, s jasně viditelným obrysem jeho ruky. Zavřel oči a zaklonil hlavu. Než je opět otevřel, chtěl si být jistý, že kouká do stropu. Všechno to bylo pryč. Celá sbírka. Sám ji zničil. Všechny jedinečné a významné kousky. Jako by zeslábla sama historie.

„Znova ho mít nebudeš,“ řekla Trisha Halgarthová a namotávala si pramínek Catrioniných vlasů na ukazováček. Catriona se choulila ke své kamarádce. „Překvapuje mě, že tě Kočka nedodělala.“

„Mě ne,“ přidala se Catriona. „Půjde po tobě, Troblume. Nakonec tě chytí. A pak zemřeš. Nejspíš to potrvá roky.“

„Sklapni!“ zaječel. „Sklapněte. Máte mě podporovat.“

„Dobrá,“ řekla Catriona a přivinula Trishu k sobě. „Nikde nebudeš v bezpečí, dokud bude Kočka na svobodě.“

„A Paula ji nezabila,“ prohlásila Trisha trochu zmateně. „Takže ti zbývají dvě možnosti.“

„Dvě?“ zapochyboval.

„Pronásledovat ji sám a dokončit to.“

„Ne! To rozhodně ne. To dokáže jen Paula. Pořád je jediná, které věřím. Nemůžu uvěřit, že PNP je tak zkompromitované. Musí to být chybami v unisféře, jimiž dokážou manipulovat.“

„Přemýšlej o tom,“ řekla Catriona vážně. „Kočka je spojena s akcelerátory, dali jí všechno, co chtěla, loď, zbraně, všechno; a nějak zjistila, kde jsi. Nemůžeš už PNP věřit, už ne. Já jim rozhodně nevěřím,“ dodala nadutě.

„Muselo to být v unisféře,“ zašeptal spíš k sobě než k dívkám. „Zachytili moje zprávy.“

„Tím je to pro tebe ještě horší,“ řekla Trisha. „Zůstává tedy pouze druhá možnost. Utíkej! Utíkej daleko a utíkej rychle. Musíme se dostat do jiné galaxie. *Spása Mellanie* to zvládne. Budeš tam v bezpečí.“

„Co když má Živoucí sen pravdu a Prázdnota mu vyhoví?“ zeptal se. „Co když se Kočka dostane dovnitř? Co když s ní bude umět manipulovat stejně jako Krácející po vodě?“

Dívky si vyměnily pohledy. Našpulily rty. „Co si myslíš ty?“ zeptala se Catriona.

„Měl bych je varovat,“ řekl Troblum. „Aspoň Paulu. Chápe, jaké Kočka znamená nebezpečí. Paula ví, že ji musí zastavit. Paula se nevzdá.“

„Tak jí zavolej a vypadneme odsud,“ řekla Catriona.

Troblum si nemohl pomoci a opět zabloudil očima k Mel-laniinu organizéru. „Moje sbírka je kvůli ní zničena. Taková škoda.“ Jen pomýšlení na to hrozilo uvrhnout jeho tělo opět do šoku. Lékařská měření vylétla zpět k oranžovým hodnotám. „Bylo to všechno, co jsem kdy měl,“ naříkal Troblum. Schoulil se do klubíčka, jak jen to vůbec bylo možné, a břicho mu přetévalo přes stehna. „Trvalo to staletí, než jsem ty věci sesbíral. Byly u mě v bezpečí, byl jsem jejich strážce.“ Vzlykal tak moc, že mu prakticky nebylo rozumět. „Byly tak vzácné, tak cenné. Pomohly nám stát se tím, čím jsme, byly součástí našeho vývoje. Proč nikdo nikdy nechápal, jak jsou důležité?“

„Troblume,“ konejšila ho Trisha. „Chudáčku Troblume.“

„Jsou i další artefakty,“ řekla Catriona. „Vzpomeň si na návštěvu Smithsonianova institutu, nechali tě dotknout se *Charybdy* a kurátorka byla nadšená z tvé záchranné práce. Věděla, že jste na stejné úrovni. Vidiš, tolik toho zbývá. A odkaz těchto artefaktů tu zůstane věčně.“

„Ne, pokud je ona naživu,“ zamumlal temně. Rukama si otřel slzy z očí. „Je to ničitelka. Smrt. Ona je Prázdnota, ona.“

„Zavolej Paule,“ řekla Trisha naléhavě. „Neváhej.“

„Musím to vědět,“ zašeptal. „Musím vědět, že jsme v bezpečí. Že je nadobro mrtvá. Nemůžu žít s pomýšlením, že se za mnou může objevit. Že zabije mě a... a...“

Catriona si povzdechla. „To nemůžeš vědět nikdy.“

„Ale ano, můžu.“ Vzepřel se z křesla a přešel do zadní části kabiny. Malý průchod se rozšířil a Troblum se protáhl skrz. Po stejně úzkých palubních schůdcích se dostal do skladiště v prostřední části pravoboku. Nebylo tam dost místa, aby se normálně postavil. Místo toho se krčil a musel nahrbit ramena. Ať se kroutil jakkoli, jeho odraná šatůga se otírala o kradený náklad. Malá místnost byla nacpaná přístroji náhodně naskládanými jako kybernetický dračí poklad. Jeden tisíc tři sta sedmdesát dva součástek, připomněl si Troblum. Zamračil se a vzal jednu do ruky. Rozdělovač energetického hyperpole, malá zakřivená součástka, která jako by oscilovala mezi krystalickým a kovovým skupenstvím. Znal každou součástku, ale v jejich uložení nebyl žádný řád; vše tam bylo náhodně naházené přivlastněnými roboty, kteří to nakradli z akceleračtorských staničních replikátorů.

Stačilo je tedy jen sestavit, začít od vnitřních částí a pomalu ve správném pořadí poskládat nový stroj, následně ho inte-grovat do stávajícího hyperpohonu hvězdné lodi a získat plně funkční ultrapohon, jenž nebude mít potíž s letem do Andromedy i dál.

„Dokážeš to?“ zeptala se Catriona. Hlava jí vykukovala z průlezu, na tváři pochybovačný výraz.

„Bude to fungovat,“ řekl Troblum. „Teoreticky.“ Vnitřní části ani neviděl.

„A pak?“

„Pak budeme mít skutečnou únikovou cestu. Stále se ale chci spojit s Paulou.“

„Unisférou?“

„Ne. Bojím se, co akcelerátoři dokážou. To oni na mě poslali Kočku. Příště to bude Marius nebo někdo jiný, kdo se nenechá rozptýlit starou záští.“

„Tak jak se s ní spojíš?“

Troblum sebral jako uhel černý dvacetistěn a snažil se ho zařadit. „Ještě jednomu člověku důvěřuji bezvýhradně. Je spojený s Paulou, nebo aspoň býval za války. Povím mu vše, co vím o akcelerátorech. Bude schopný tu zprávu předat Paule. Možná až se PNP dozví o roji, tak akcelerátory zastaví. Pak by Kočka zůstala sama a Paula by ji mohla dodělat.“

„Kdo je to?“ zeptala se Catriona. „Komu důvěřuješ?“

„Oscarovi Mučedníkovi.“

Inigův osmý sen

Edearda probudil úžas z doteků jemných prstů na břiše. Nádherně se to hodilo k teplu měkkých matrací, k hebkým bavlněným přikrývkám, k doznívající květinové vůni Jessilina parfému. Usmál se, s očima stále zavřenýma si potěšeně vydechl a přivítal nový den. Dostal polibek na tvář. Nosem mu pomazlila ucho. Roztáhl se mu úsměv a nenechavá ruka po něm klouzala až k pupíku a ještě dál. Jessile se zasmála.

„Co je to tu po ránu za povstání?“ zašeptala škádlivě.

Druhá dívka se také zasmála.

Edeard okamžitě otevřel oči. Naskočily mu vzpomínky. Potvrzovala je Kristiana, která ležela po jeho druhém boku a s dychtivým výrazem je sledovala. Její tenoučká bílá košilka byla příliš malá, aby zkontrolovala její plné tvary, i když měla krajkové mašle na prsou zavázané. Vzpomněl si, jak příjemné bylo rozvazování těch mašliček.

Dostal ze sebe jen slabé „ahhhh“.

„Já první,“ trvala na svém Jessile a její ostré zuby potvrzovaly svůj nárok stiskem jeho ušního lalůčku.

Kristiana předvedla káravě našpulené rty. „Nezapomínej na mě, Kráčejíci po vodě.“

Edeard nemohl odpovědět. Jessilin polibek zaplavil celá jeho ústa. Vyhoupla se na něj a pevně ji stiskl. Vzpomínky minulé noci se zaostřily a vybavil si její slast a jak jí přesně dosáhnout. Ruce se mu pohybovaly tak, že se jen bezmocně chvěla. Pak zapojil i svou třetí ruku.

Během posledních tří týdnů, zatímco se do Makkathranu vloudil podzim, se Edeard naučil využívat své telekinetické schopnosti k co největšímu prospěchu v posteli. Další oblast, v níž nebohé staré Studánky daleko zaostávaly za sofistikovanou dekadencí města. Dívky, které by toužily zasvětit ho do nejintimnějších tajemství tohoto temného umění, byl dostatek. Jeho síla a sláva se ukázaly být neodolatelnými pro krásné a nezbedné šlechtické dcerky. Vychutnávaly si předvádění svých neslušných dovedností téměř tak, jak si Edeard vychutnával roli příjemce. Nikdy si nebyl jistý, kdo koho využívá.

„Nikdy předtím jsem takové schody do lázně neviděla,“ poznamenala Kristiana, když sestupovala do zpěněné vody. „My máme ošklivé dřevěné žebříky a ty v pradědečkově rezidenci visíš z boků všech nádrží.“ Pohládila Edeardovu tvář a posadila se vedle něj na sedátko. „Tohle je mnohem lepší.“

„Bazénů s takovými schůdky máme v četnických bytovkách celkem dost,“ ujistil ji Edeard a byl si jistý, že si to Kristiana nepůjde zjišťovat.

„To není fér, že je máte, a my ne,“ stěžovala si Jessile. Rozhořčeně stiskla rty. Jessiliny rty jsou velmi, velmi krásné, pomyslel si Edeard. Rozhodně díky nim mohla mít, cokoli se jí zachtělo.

Uvolnil se mezi nimi, což mnohé vypovídalo o tom, jak se jeho život změnil od událostí na Birminghamském jezeře. Některé večery se o to, kdo ho dostane do postele, strhly rvačky – týkalo se to i takto ctihodných dívek. Nikdy ho nenapadlo, že mu život přinese takovou popularitu. Navíc v něm zbylo dost přísné výchovy ze Studánek, aby sám sebe přesvědčil, že to nebude navždy. Ale mezitím...

Na jeho rozkaz položil ge-šimpanz na hranu lázně dvě houby a láhev olejového mýdla. „Umyjete mi záda?“ požádal a předklonil se. Obě sáhly po houbě. Začaly po něm zasněnými pohyby roztírat mýdlo, a i přes zaštitěné myšlenky bylo zřejmé, že nemají ty nejčistší úmysly.

„Co budeš dělat večer?“ zeptala se Jessile.

„Slavit, doufám,“ řekl jí Edeard. Byl to poslední den Arminelova procesu; verdikt byl jen formalitou. Alespoň v to Edeard upřímně věřil, ale stejný pocit měl i minule. *Zas ten starý dobrý studánecký optimismus*. Proces byl největší makkathranskou událostí, a to už celé čtyři dny, co právníci obou stran přednášeli řeči. Jen ti nejurozenější z městské aristokracie se dostali na galerii pro veřejnost; všichni ostatní byli odkázáni na telepatický přenos zvuku i obrazu, zprostředkovávané oficiálním soudním nahrávacím. „A co ty?“

„Můj snoubenec se odpoledne vrací z hlídky,“ řekla mu. „Eustace je poručík kavalerie. Střeží naše hranice,“ dodala s pořádnou porcí ironie.

„Och,“ řekl Edeard. Podíval se jí na levou ruku a spatřil tenký červený kroužek z propletené révy, jemuž kraloval diamant.

Natáhla se přes něj, aby viděla jeho výraz. „Nevadí ti to, že? Jsi Kráčejíci po vodě.“

„Ne. V pohodě.“ Říkal si, co to asi bude za manželství, a ta myšlenka musela projít jeho zaštitěním.

„Jsem třetí dcera,“ řekla Jessile s milým úsměvem. „Vdáváme se, abychom se po třidvaceti letech konečně dostaly z rodinné rezidence a muž nám přinesl věno na vyžití. Nebohý chlapec, pátý syn Norretova druhého syna, což z něj dělá prince z Nemanic. Taťka mi slíbil domek ve Waltonské provincii; říkají, že je to pěkný velký dům.“

„Proto se vdáváš?“

„Samozřejmě.“ Ruka s houbou spočinula za Edeardovým krkem. „Vím, že mi bude Makkathran chybět, ale myslím, že si na venkovský život zvyknu. A budu město každý rok navštěvovat.“

„A co láska?“ zeptal se.

Obě dívky se potěšeně zasmály a nechaly ze skrytých myšlenek uniknout posmutnělý obdiv.

„Jsi tak sladký,“ řekla Jessile. „Přesně to je na tobě tak úžasné. Lze to tak snadno cítit. Vnímají to všichni. Jsi prostě nekonečně fascinující. Je pravda, že když se s tebou Pýthie poprvé setkala, řekla, že budeš starostou?“

„Cože? Ne! Nic takového neřekla.“ Snažil se vzpomenout si, co vlastně říkala.

„Ráda bych, aby ses seznámil s mojí přítelkyní Ranalee,“ řekla Kristiana. „Je Gilmornová, a to je obchodnická rodina. Příšerně bohatá. Je druhou dcerou, akorát ke vdávání, a důvěrně mi prozradila, jak moc se jí líbíš.“

„No dobře.“

Kristiana se postavila před něj a odhrnula mu dlouhé vlasy z ramenou, záměrně vláčnými pohyby. „Je také krásná; a mladá, pokud by tě to zajímalo. Pokud bych vás představila, mohli bychom dnes slavit společně.“

Edeardovi se zrychlil dech.

Boyd čekal venku před Edeardovým pavlačovým bytem oblečený v dlouhém kabátě lemovaném kožešinou a své nejelegantnější uniformě. Ze zatažené oblohy padal déšť se sněhem a máčel mu vlasy. Hned chtěl něco říct, ale zarazil se, protože se za Edeardem objevily Kristiana a Jessile. Dívky byly podle poslední módy zavínuté do dlouhých vlněných plédů. Ty tak akorát zakrývaly jejich drahé večerní šaty.

„Dámy,“ řekl Edeard vybraně.

Obě se plaše usmály a nechaly ho, aby je políbil na tváře.

„Nezapomeň,“ řekla Kristiana. „Dnes večer. Já a Ranalee.“

Boyd ohromeně pozoroval dívky pospíchající po chodníku ke schodišti. Po pár krocích se rozvihňaly, zavěšené do sebe, hlavy nakloněné k sobě, a ne zrovna potichu si šeptaly.

„V divadle Alrado ve čtvrti Zelda,“ poslala mu Kristiana dalekomluvou.

„Budu tam,“ Edeard se šťastně usmíval na vzdalující se záda.

„Dvě!“ vykřikl Boyd, když už bylo slyšet jen klapání jejich bot na schodišti.

Edeard věděl, že se teď usmívá vychloubavě. Bylo mu to fuk.

„Paní! Macsene, ustup, nový král usedá na trůn.“

„A co Saria?“ obrátil Edeard. „Včera to byl už váš pátý večer?“

„Vlastně devátý.“ Hříšně se zašklebil. „Je to Matranová, znáš to, šestá dcera příštího purkmistra.“

„Tak to je bezva,“ řekl Edeard. Pořád ještě nechápal, jak to v makkathranské aristokracii chodí; přestože se poslední dobou setkával s neskutečným množstvím jejich mladých představitelů.

„Uklouzlo jí, že by byla svolná, kdybych se vyjádřil. Dokážeš si to představit? Já, syn pekaře, se přižením k Matranům!“

„Je to tak neobvyklé?“

Boyd poplácal Edearda po zádech. „Nejsi ty z venkova?“

Edeard si pomyslel, co by asi jeho přítel řekl na téma druhé dcery Gilmornovy rodiny. Od samého začátku měl pocit, že posedlost měšťáků krevními liniemi a penězi je nezdravá. Jako kdyby tato kritéria byla důležitá. Ale jistě, mohlo se ukázat, že Ranalee je kromě svého původu i skvělá osoba. *Dá se to zjistit jediným způsobem.*

Přešli nízký most nad Vnější kruhový kanál a pokračovali do čtvrti Majat. Arminelův soud se odehrával v centrální síni soudního dvora, té největší, která byla k dispozici. Mimo ni byly stěny velkého předsálí prošípovány záklenky, pod kterými byl přístup do kanceláří soudců a koncipientů. Když Edeard a Boyd dorazili, na místě už byla shromážděna spousta lidí v přepychovém oblečení. Edeard uctivě přikyvoval pohledům vrhaným jeho směrem, zatímco se propracovávali k hrozu četníků kolem kapitána Ronarka. Poznal několik členů Horního sněmu: Imilana, mistra cechu apatykářů; Dalceena, purkmistra čtvrti Fiakrů; Julana, purkmistra Haxpenu; a samozřejmě Finitana, který alespoň vypadal, že Edearda skutečně rád vidí, a šibalsky se na něj usmál.

„Bylo načase,“ řekla Kanseen, když se dostali k četníkům. „Právě se chystáme dovnitř.“ Vnímál nepatrný závan podezření unikající pod jejím štítěním. Edeard předpokládal, že je to schválně, obvykle byla zaštitěná velmi silně. Nikdy nic křivého na současné Edeardovy úspěchy u dívek neřekla, ale věděl, že ji to štve. Každopádně mu bylo jasné, že ji stále někam zvou synové z významných rodin; ačkoli to pro ni byla asi spíš otrava.

„Bez něj by nezačali,“ dobíral si ho Macsen.

„Svědectví jsem už podal,“ řekl Edeard s vážnou tváří. „Nemusím tu vlastně vůbec být.“